

KEMALİZM'İN "FAŞİZMİ YARGILAMA"
ALDATMACASININ İÇYÜZÜ

MHP DAVASI VE FAŞİST HAREKET

20

KEMALİZM'İN FAŞİZMİ YARGILAMA
ALDATMACASININ İÇYÜZÜ

MHP DAVASI VE FAŞİST HAREKET

İNO-TÜRK AJANSI
Araştırma-Çeviri-Belge Bölümü
Mayıs 1982

1 | sunuş

Türkiye'de 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle açılan faşist dikta dönemini, gerek Türkiye halkına, gerekse dünya kamuoyuna "demokrasiyi kurtarma dönemi" olarak benimsetebilmek için emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin kullandığı başlıca silahlardan biri, kuşkusuz, Milliyetçi Hareket Partisi ve Ülkücü kuruluşlar hakkında açılan dava olmuştur.

12 Eylül öncesi dönemde, sokakta kan gövdeyi götürürken, çeşitli adli mercilerce Cumhuriyet Başsavcılığı'na ve sıkıyönetim komutanlıklarına MHP hakkında tam sekiz ayrı suç duyurusu yapıldığı halde bu faşist çetenin kılına dahi dokunulmadığı anımsanursa, Türkeş ve kafadarlarını darbeden sonra askeri mahkemeye çekme manevrası, gerçekten de, başlangıçta cuntanın beklediği sonucu vermiştir. Cuntanın faşist karakterini gizlemek için MHP'yi şamar oğlanı gibi kullanan çıkar çevreleri bir yana, iyi niyetli, demokrat karakterli, fakat sorunların derinine inebilecek bilinç ve çözümlene yeteneğinden yoksun çevrelerde bile "MHP Davası"nı açtıran Evren Cuntası'na alkış tutulmuştur.

Hatta cuntanın dış politikasındaki kaypaklıkları esas alarak "kimi gerçekçi generaller"i kızdırmamak hesabına 12 Eylül darbesine ve onu izleyen dikta yönetimine faşist nitelediği bir türlü kondurmayan bazı sol örgütler bile, MHP dava-

INFO-TÜRK

Section de
Recherche-Traduction-Documentation

Square Ch. M. Wiser 13/2 - 1040 Bruxelles
Tél: 2303472

D/1982/2198/42

sının açılmasını, kendi savlarını doğrulayan bir kanıt olarak piyasaya sürmeğe, daha da ileri giderek, "MHP davasını halka maletme" kampanyaları açmağa kalkışmışlardır.

Oysa, bir rejimin karakterini belirlemek için, onun dış politikadaki göz boyamacı zikzaklarına ve içeride sürdürdüğü "huzur ve asayiş sağlama operasyonu"nda sırf kendini "faşist" nitelemesinden kurtarabilmek için birkaç yüz deşif-re faşisti mahkemeye çekmiş olmasına bakamayız.

Evren Cuntası'nın 12 Eylül 1980 darbesini uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin hangi hesapları uğruna ve hangi reçetelerini kullanarak yaptığını ve bu reçeteleri nasıl hunharca uygulamaya koyduğunu, öte yandan "iyi komşuluk ilişkilerini geliştirme" paravanası altında nasıl emperyalizmin güdümünde bir dış politika izlediğini, daha önce yayınladığımız iki broşürde ayrıntılı olarak ortaya koymuş bulunuyorduk. (Bak: Türkiye'de NATO Darbesi, Brüksel - 1980; Emperyalizmin Güdümünde Dış Politika, Brüksel - 1982).

Kaldı ki, 12 Eylül 1980'den beri Türkiye çapında ve hatta Türkiye sınırlarını da aşarak sürdürülen devlet terörüne ilişkin sayısal veriler incelendiğinde dahi, cuntanın, kimi safdillerin veya "ince politik hesap usta"larının ileri sürdüğü gibi sınıflar üstü, siyasetler üstü bir operasyon içinde değil, sadece Türkiye işçi sınıfını, demokrasi, bağımsızlık ve barış güçlerini hedef alan bir kan banyosu içinde olduğu görülmektedir.

İki yıla yakın bir süredir cuntanın zıندانlarından geçen 200 bine yakın siyasal tutuklunun yüzde 90'dan fazlası sol eğilimli yurttaşlar, anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-şovenist tavrılara yada eğilimlere sahip olan yurtsever ve demokratlardır. Bu oran, halen askeri mahkemelerde yargılanan 50 binden fazla siyasal tutuklu, işkenceden geçen binlerce insan, cuntanın sehpalarında can veren genç militanlar ve halen idam talebiyle yargılananlar için de geçerlidir.

Kaldı ki, bir iktidarın sınıfsal ve siyasal niteliği, sadece uyguladığı devlet terörünün yönüyle de belirlenemez. Ülkenin tüm yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yabancı sermayeye ve yerli işbirlikçilerine sonuna kadar peşkeş çekilirken, toplu sözleşme, grev hakları askıya alınmış, Yüksek Hakem Kurulu adı altında bir kukla organla ücretler dondurularak iki yıldı işçinin satınalma gücü yarı yarıya düşürülmüşse, gazetelerinden radyo-televizyonuna, ana okullarından üniversitelerine kadar ülkenin tüm kültür ve haberleşme araçları faşist ideolojiye göre şartlandırılır olmuşsa, hele hele "parlamenter demokrasiye göre şartlandırılır olmuşsa, hele hele "parlamenter demokrasiye göre şartlandırılır olmuşsa" aldatmacası altında kukla bir Danışma Meclisi'ne şablonu cunta tarafından çizilmiş bir anayasa ismarlanarak sivil bir faşist diktanın temelleri atılmaktaysa, sırf bir "MHP Davası"na bakılarak, Evren Cuntası'nın faşist niteliği hasıraltı edilemez.

Üstelik bu "MHP Davası" bir kıstas olarak ele alınsa bile, gerek MHP hakkındaki 975 sayfalık İddianame, gerekse bir yıla yakın süredir devam edegelen duruşmaların seyri dikkatle incelendiğinde, sırf cuntayı faşist etiketinden kurtarmak için açılan bu davanın sınıfsal, siyasal ve ideolojik bakımdan ne denli yüzeysel savlarla tezgahlandığı görülecektir. Hele hele 12 Eylül öncesi dönemde Türkiye halklarına kan kusturana sağ terörün boyutları ve şiddeti dikkate alındığında, sadece 587 kişinin yargı karşısına çıkarılması tam bir komedidir. Bir yandan "faşistler de yargılanıyor" yaygalarını kopartılırken, öte yandan perde arkasındaki asıl faşistler, yine ordunun, bakanlıkların, holdinglerin zirvelerinde, bu kez MHP komandoları yerine doğrudan orduyu, jandarma ve polis kuvvetlerini, Kontr-Gerilla'yı kullanarak kanlı sağ terörü daha da azgın şekilde sürdürmektedirler.

İşte elinizdeki bu yeni broşür, MHP Davası'nda Savcı'nın söylemediği veya söyleyemediği bu gerçeklere ışık tutmak amacıyla hazırlanmıştır.

Broşürün birinci bölümünde, "MHP Davası'nın ana hat-

larını belgelemek üzere, Askeri Savcılığın hazırladığı MHP ve Yan Kuruluşları İddianamesi'nin geneli ilgilendiren kısımları ayrıntılı olarak verilmiştir. Bu arada broşürün daha çok yurt dışında dağıtılmasının ve okunmasının mümkün olabileceği göz önünde tutularak, MHP'nin yurt dışı faaliyetlerine ilişkin kısımlar da, ayrıntılı olarak yansıtılmıştır. Bunun bir nedeni de, yurt dışındaki ülkücü örgütlerin faaliyetlerini konsoloslukların himayesinde hâlâ açıkça sürdürmekte olmalarıdır. Hatta, ülkücülerin üst örgütü Türk-Federasyonu, Mayıs 1982 sonunda Almanya'da Enver Altaylı ve Serdar Çelebi yönetiminde kongre dahi yapmıştır.

Kişilerin bu dava içindeki konumları ayrıntılı olarak gazetelerde yayınlandığı için, bu bölümlere broşürde yer verilmemiştir. Kaldı ki, sadece 587 sanıkla açılan davanın bir yıllık seyri, bu sanıkların çoğunun, değil idam sehpasından, hapisten bile kurtarılacağını göstermektedir. Nitekim, Mart 1982 sonunda, yani yedi aylık bir süre sonunda sorgusu yapılan 210 sanıktan 187'si tahliye edilmiş bulunmaktadır. Üstelik, bunlar arasında Ağâh Oktay Güner gibi elebaşılar da bulunmaktadır. DİSK'li sendikacılar, CHP milletvekilleri, Barış Derneği üyeleri, demokrat gazeteciler, yazarlar idam veya ömürboyu hapis tehdidi altında zindanlarda tutulurken, MHP çetesinin elebaşlarından içeride sadece Türkeş ve başkafadarı kalmıştır. Bu gerçek dahi, MHP Davası'nın gerçek niteliğini, misyonunu göstermeğe yeterlidir...

İçeride kalanlardan ileride mahkum edilenler olsa bile, bu bir avuç faşistin mahkumiyeti, Hitler'in Uzun Bıçaklar Gecesi'nde kendi SA'larını feda etmesinden başka bir anlam taşımayacaktır.

"MHP Davası'nı halka maletmek..."

Hayır, halka maledilecek dava, bu soytarı dava değildir.

Halka maledilmesi gereken, topyekun faşizme karşı mücadele, cuntasıyla, MHP'siyle, tüm kolları ve unsurlarıyla faşist harekete karşı mücadele davasıdır...

2 | savcının iddianamesi

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca MHP ve Ülkücü kuruluşlarla ilgili olarak "Anayasa'nın tamamını veya bir kısmını tagyir ve tebdil veya ilgaya cebren teşebbüs" suçundan açılan davanın görülmesine 19 Ağustos 1981 Çarşamba günü Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde başlanmıştır.

498'i tutuklu olan 587 sanıktan 220'si hakkında idam cezası istenmiştir. İdamı istenenler de iki gruba ayrılmaktadır:

a) Türk Ceza Kanunu'nun 146/1. maddesine göre, "Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın tamamını veya bir kısmını bozma veya değiştirme veya kaldırma ve bu kanun ile teşekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisi'ni düşürmeye veya vazifesini yapmaktan men'e cebren teşebbüs" iddiasıyla yargılanan 64 sanık arasında MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş, Genel Başkan Yardımcısı Ağâh Oktay Güner, Genel Başkan Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu, Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Er, Genel Sekreter Necati Gültekin, Genel Sekreter yardımcısı Yaşar Okuyan, Nevzat Köseoğlu, Ali Gürbüz, Ömer Çakıroğlu ve Genel Yönetim Kurulu üyeleri Mehmet İrmak, Tahsin Ünal, Avni Çarsancaklı, Taha Akyol, Mehmet

Doğan, Ahmet Hamdi Ayan ve Cengiz Gökçek de bulunmaktadır.

b) 156 sanığın ise TCK'nun 149/2. maddesi uyarınca idamı istenmektedir. Bu maddede belirlenen suç şöyledir: "Hükümet aleyhine halkı silah veya uyuşturucu yahut boğucu veya yakıcı gazlar veya patlayıcı maddeler kullanmak suretiyle isyana ve Türkiye ahalisini birbiri aleyhine silanlandırarak vuruşmaya teşvik eyleyerek bu teşvik neticesi olarak isyan veya kıtal (çatışma) zuhuruna sebebiyet vermek..."

MHP davasının 587 sanığının meslekler açısından dağılımı şöyledir:

İşsiz 125, öğrenci 121, işçi 84, esnaf ve zanaatkâr 30, ayakkabıcı 1, tamirci 2, berber 2, pazarcı 2, tatlıcı 1, şalgamcı 1, bakkal 3, marangoz 2, terzi 7, kaymakçı 2, manifaturacı 2, elektrikçi 1, manav 1, aşçı 1, şoför 10, dükkanda çalışan 13, garson 4, minibüs muavini 1, seyyar satıcı 1, kahveci 6, simitçi 1, gazinoda çalışan 1, tarımla uğraşan 17, odacı 13, ticaretle uğraşan 3, gazeteci 6, sendikacı 2, mühendis 4, avukat 7, müteahhit 2, mimar 2, veteriner 1, muhasebeci 4, işadamı 1, şirket yöneticisi 1, teknisyen 3, eczacı 1, film prodüktörü 1, belediye başkanı 1.

İddianamede MHP'nin devlet kadrolarına, orduya, emniyet kuvvetlerine geniş ölçüde sızdığı vurgulandığı halde, 587 sanık arasında yeralan kamu görevlileri sadece 31 memur, 22 öğretmen, 2 polis, 1 bekçi, 1 kaymakam, 1 emniyet müfettişi, 1 imam ve 2 öğretim üyesidir. Ayrıca 5 sanığın emekli asker olduğu, 7 sanığın da tutuklandıkları sırada er olarak silah altında buldukları açıklanmıştır.

Sanıkların kimlik saptanmasından sonra askeri savcı 25 Ağustos'ta 945 sayfalık iddiadameyi okumaya başlamıştır. Eylemlerin ve kişilerin bu eylemler içindeki konumlarının analizinden önce iddiyanamede "genelde tarihi süreç içinde benzer fikir akımlarının gelişimi" incelenerek şöyle denilmektedir:

"Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya ve İtalya'da dünyayı paylaşmak özlemleri gerçekleşemediğinden, emperyalist duygularla faşizm ve nasyonal sosyalizm bir olgu olarak belirmiştir. Savaş ve savaş sonrasının ortaya çıkardığı yeni sorunlar, sermaye sınıfı yönünden ekonomik bunalımlara neden olmakta, savaş öncesi koşullarda kapitalizm yönünden yararlı sayılan demokrasi özlemlerinin gerçekleşmesi için uygun bir ortam olarak görülmemekteydi. Bu nedenlerle sermaye çevrelerini ardına alabilmek için Hitler, savaş sonrası ortamın ve demokratik bazı hakların sermaye çevresi üzerindeki olumsuz etkisini gözeterek 'faşizm demokrasi ilkelerine karşıdır - Demokrasi milli cevheri mahveden bir zehirdir.' diyerek gerici, tutucu, şoven ve terörcü bir dikta rejimi olarak nasyonal sosyalizmi benimsemiştir.

"Bu akımın kendilerine sağlayacağı yararları gözetken ağır sanayi ve bunda çıkarları olan bankerler, iş ve toplumdaki direnişe karşı, kendileri yönünden olumlu ve yararlı etkisini değerlendirerek bu görüşü desteklediler. Savaş sonrası İtalya'da örgütlenen ve güçlenen işçilere karşı denetimin ellerinden çıkmasından korkan başta sanayici ve armatörler, örgütlenme gereksinimini duyarak genel sanayi konfederasyonu oluşturdular. Ancak sorunun maddi güce olan ihtiyaçları nedeniyle Mussolini'nin *fascio* larından yararlanarak karşılıklı olarak birbirlerini desteklemeye karar verdiler. Güçlü devlet sloganıyla ortaya çıkarak siyasal partiye dönüştükten sonra 'Hedef iktidar... İleri' parolasıyla uğraş ve etkinliklerine siyasal bir görünüm verdiler.

"1921'de otuz milletvekiliyle meclise girmeyi başardılar ve milli blokta yer alıp iktidara gelerek daha da güçlendiler.

"Almanya'da ise, yine savaş sonrası çalışanların örgütlenmesi, İtalya'ya oranla daha güçlü büyük sermayenin çıkarlarıyla bağdaşmamakta idi. Krupp'un 'biz burada sadece, ekmeğini yediği patronuna karşı ta içinden minnet duyan sadık işçiler isteriz,' cümlesindeki görüşü paralelinde olan

Alman sermayedarları, daha fazla ödüün vermemek için bazı gruplara maddi yardımda bulunurlar ve bunlardan birisi de Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi adı altında güçlenerek başına Adolf Hitler geçer. Ağır sanayicilerle bankerlerin bu partiye sağladıkları maddi olanaklarla Nasyonal Sosyalist Parti 1930 yılı seçimlerinde parlamentoya 107 milletvekili sokmayı başarmıştır.

"Faşizmin Almanya ve İtalya'da geçici bir süre için de olsa egemen oluşunda, büyük kapitalistlerin parasal yardımları dışında, kitle tabanını oluşturmaları da etken olmuştur. Savaş sonrası sorunlar, özellikle dar gelirli kesimi, daha da yoksullaştırarak, yaşamlarını dayanılmaz hale getirmiş, herşeylerini yitirme korkusu ve yarın endişesi, kendilerini kurtarıcı olarak gösteren ve nasyonal sosyalist terimiyle kendilerini sermayeye karşıymış gibi sunan bu ideoloji etrafında kenetlenmiştir. Toprak reformunu savunarak küçük köylü sınıfını da yanlarına alan nasyonal sosyalistler, böylece zorunlu geniş tabanı da sağladılar. Savaş nedeniyle öğrenimlerini tamamlayamayan, gelecek korkusuyla çaresizlik içinde kıvranan gençliği, içinde taşıdığı enerji ve atılımı da ustaca değerlendirerek savaşın getirdiği organizasyon alışkanlığı ve askeri ruhla bağdaştırıp yanlarına çektiler.

"Geniş tabanı ve özellikle genç kesimi yanına almayı başaran nasyonal sosyalizm, bu ilişkiyi sürdürmek ve artırmak amacıyla bu ülkeye, adeta dinsel bir inançla bağlılık duygusunu ve heyecanını aşılammıştır. Bu toplumsal grupları ortak bir ülkü ve inanç etrafında birleştiren devamlı bu duygularına hitap ederek içlerindeki ateşi daima canlı tutmuşlardır. Psikolojik yönden şartlandırılıp uyuşturulmuş bu kitleyi doğruya yabancılaştırarak etkili işlemlerle yönlendirip biçimlendirmişlerdir. Böylece adeta dinsel bir olgu haline gelen faşizm, kendi putlarını yaratarak Hitler'e ve Mussolini'ye neredeyse taparlar. Artık yarı tanrılaşan bu kişilerle olağanüstü sıfatlar yakıştırarak vatan sevgisiyle bir tutulan

lider sevgisi, tutucu, bağınaz ve katı bir toplum yaratıp bu kişileri gerçek kurtarıcı olarak görmelerine dönüşmüştür. Geniş tabanı görüş ve amaçları doğrultusunda yönlendirebilmek için, dinsel ve etnik sorunları, vatan, bayrak gibi ulusal unsurları değerlendirip, şoven duygular yaratmayı ve propagandayı modern devletin temel görevi saymışlardır.

"Toplumların elde edilmesinde büyük silah saydıkları propaganda için semboller ve çağdaş araçları kullanarak, tekrarın yararını da gözeterek, geniş kesimleri kendilerine bağlamayı ve bağlılıklarını sürdürmeyi, ayrıca geniş kesimlerdeki heyecanların devamlılığını belli bir süre için de olsa başarmışlardır."

Askeri Savcı'nın, tarihte daha önce görülmüş iki faşist hareket hakkında, yani İtalyan faşizmi ile Alman nazizmi hakkındaki görüşleri bunlardır. Birçok eksiklikleri içermekle beraber, genel olarak faşizm hakkında doğru yaklaşımlar getirmektedir.

Bu genel kıstaslardan hareket eden Askeri Savcı'nın, Türkiye'de "ülkücü güçlerin gelişimi" üzerine tesbitleri de şöyledir:

"Günümüzde 9 Işıkcılığa ulaşan, milliyetçi-ülkücü düşüncenin örgütlenmesi, yöntemleri ve amacı yönünden incelememize tarihi akış ve gelişim süreci içinde gözatzmak zorunludur.

"Osmanlı İmparatorluğu döneminde geniş topraklar üzerinde yaşayanların çoğunluğunu müslümanların oluşturması nedeniyle, islamcılık ilk fikir akımı olarak belirmiştir. Daha sonraları Tanzimat'ın ilanından sonra Osmanlıcılık fikri yeşermiş, ancak yeterince güçlü bir akım haline gelememiştir. İleriki dönemlerde manevi şuurlanmaya dayanılarak ve 'Ben Türküm' diyen herkesi Türk kabul eden Türkçülük-Milliyetçilik anlayışı ortaya konulmuştur.

"Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Osmanlı İmparatorluğu sınırları dışında kalan Türkleri de kapsayıp birlikte bir

varlık oluşturmaya yönelik Pan-Türkizm düşüncesi yayılmış ve bazı devletadamlarından da taraftar bulabilmiştir. Asıllarının Turan'dan gelme oldukları savını ortaya atan ve aslı Turan olan milletlerin bir birlik kurması fikri, Turancılık olarak belirmişse de etkin bir destek sağlayamamıştır. Ülkemizde başta Enver Paşa olmak üzere, Devlet kesiminde taraftar sağlayan Türk Birliği fikri de, bu yöndeki fikir hareketleri arasında kısa bir zaman süresi içinde tarihi rolünü oynamış ve çekilmiştir. Milli Kurtuluş Savaşı'mızdan sonra ise ülkemizde Türkiyecilik ve Anadoluçuluk fikirleri ortaya çıkmıştır. Bu görüşlerden Anadoluçuluk, 1071 Malazgirt Zafarı'ndan sonra yerleşilen yerleri, Türkiyecilik ise Lozan Anlaşması'ndan sonra belirlenen sınırlar içinde yaşayanları baz olarak ele almıştır.

"1908 yılına kadar milliyet esasına dayanan akım günün koşullarına uygun olmadığından bu tarihe kadar Osmanlılık Türkçülüğe tercih ediliyor ve geniş topraklar üzerinde yaşayan farklı kökenli ve dine sahip ulusları kaynaştırıcı, yaklaştırmacı özelliği nedeniyle devlet politikası olarak onun savunuculuğu yapıyordu. 12 Aralık 1908 yılında Türk diye anılan bütün Türk kavimlerinin geçmiş ve haldeki niteliklerini öğrenme ve öğretmeye çalışma amacıyla Türk Derneği kurulmuştur. Bu derneğin 15 Ekim 1911 tarihindeki üye sayısının ancak 63'e ulaşması karşısında, derneğin ve dolayısıyla savunmasını üstlendiği görüşün yaygın bir fikir akımı haline dönüşemediği görülmektedir.

"Bu derneğin kapanmasından sonra yeniden alınan Türklük ve Türk unsurunu ölçü alan Türk Yurdu Cemiyeti faaliyete geçmiştir. Türk milliyetçiliğine bir yön vermek amacıyla kurulan, ancak yaşamları uzun sürmeyen Türk Derneği ve Türk Yurdu cemiyetlerinin kapanmalarından sonra 12 Mart 1912 tarihinde Türk Ocağı açılmıştır. İstanbul'da bulunan genel merkezin İngilizlerce işgali üzerine faaliyetine ara veren Türk Ocakları, 23 Nisan 1924'te bu kez merkezi

Ankara'da olmak üzere yeniden faaliyete geçmiş, daha sonra bu merkeze bağlı olarak çeşitli illerde 157 şube açılmıştır. Bir öğrenci kuruluşu olmasına karşın 1929 yılının başlarında kurulan Milli Türk Talebe Birliği öğrencilerinin eğitimleri dışında milli bir ruh içinde yetişmeleri, ulusal ilişkilere büyük özen ve ilgi gösterilmesi amacıyla kurulmuştur. Daha sonraları milliyetçi ruh ve şuuru yönlendirmek için 1933 yılı Temmuz ayı içinde Birlik isimli dergileri yayın yaşamına girmiştir. 1933 yılında yapılan kongre sırasında, birliğin armasına kurt resmi ilavesi ve ayrıca üniversite öğrencilerinin giyeceği şapkalarda da bu armanın bulunmasına karar verilmiştir.

"1935 yılına kadar milliyetçilik görüşünü savunan yayınlar arasında Türk Yurdu, Tevhid-i Efkâr, Küçük Mecmuası, Anadolu Mecmuası, Birlik ve Orhun sayılabilir.

"Ankara'da gençlik teşkilatıyla birlikte iki ayrı kuruluş olarak 1940 yılında kurulan Kitapsevenler Kurumu daha sonraları bir yılını bile doldurmadan faaliyetine son vermiştir.

"Yukarıda açıklanan akımların tehlikesine ve yanlışlığına değinen Atatürk, 'Pan-İslamizm yada Pan-Türkizm siyasasının başarı kazandığı ve bunların dünyanın herhangi bir bölgesinde uygulama alanı bulabildiği tarihte görülmemiştir... bizim aydınlık ve uygulanabilir gördüğümüz siyasal yönden, ulusal siyasadır... Ulusal siyasa demekle, anlatmak istediğim şudur: ulusal sınırlarımız içerisinde herşeyden önce kendi gücümüze dayanarak varlığımızı koruyup, ulusun ve yurdun gerçek mutluluğuna ve bayındırlığına çalışmak...' diyerek görüşünü belirlemiş, ancak Turancılık Atatürkçülüğün bile ardına sığınarak hayallerini günümüze dek sürdürmüştür.

"Yukarıda başlanılan kronolojik akış içinde 7 Eylül 1944 tarihinde gizli cemiyet kurmak suçlarından 23 kişi yakalanmış ve yakın tarihimize ırkçılık-turancılık davası diye

geçen soruşturma başlatılmıştır. Bunları saymak gerekirse: Nihal ATŞİZ, Namık Kemal ORKUN, Necdet SANCAR, İsmet Rasim TÜMTÜRK, Hikmet TANYU, Sait BİLGİÇ, Hasan Ferit CANSEVER, İlhan DARENDELİOĞLU, Cemal Oğuz ÖCAL, Zeki ÖZGÜR, Zeki Velidi TOGAN, Fethi TEVETOĞLU, Cihat SAVAŞER, Reha Oğuz TÜRKKAN, Nurullah BARİMAN, Cabbar ŞENEL, Fazıl HİSARCIKLI, Yusuf KADİGİL, Muzaffer ERİŞ, Saim BAKRAK, Hamza Sadi ÖZBEK, Fehiman ALTAN ve Alparslan TÜRKES'tir.

"Yapılan son soruşturma sonucu tüm sanıklar haklarında yasal unsurları yönünden oluşmayan eylemleri nedeniyle beraat kararı verilmiştir.

"Türk milliyetçiliğini işlemek ve yaymak, Türk bilincine dayanan kültür birliğini oluşturmak, milliyetçiler arasındaki bağları kuvvetlendirmek, Türk kültürüne hizmet, Türk töre ve geleneklerini yerleştirmek amacıyla 1946 yılında Türk Kültür Ocağı kurulmuş, daha sonra Türk Ocakları dışında en yaygın sayı ve kuruluşa sahip Milliyetçiler Derneği açılmış ve ancak bu dernekler 1952 yılında kapatılmıştır. Bu arada 1946 yılında kurulan Türk Gençlik Teşkilatı ve Türk Kültür Çalışmaları Dernekleri'ni de saymak mümkündür.

"1949 yılında tekrar etkin çalışmalarına başlayan Türk Ocakları, Türk milleti dışında bir de Türk ırkı olduğu görüşünden kaynaklanan düşünce ve politik konularda milliyetçilik görüşünü yayıp etkinleştirmeye çaba sarfetmiştir. Bu arada derneğin milliyetçilik ve komünizmle mücadele görünümünde, dini konuları istismarını ve eski harflerle ilgili tutucu davranışlarını kısaca belirtmekte yarar vardır.

1950 yılına kadarki dönem içinde yayımları olarak: Bozkurt, Türk Yurdu, Doğu, Millet, Tanrıdağı, Kopuz, Gökbörü, Orhun, Türkçülük, Kürşat, Altınışık, Milli Birlik, Özleyiş, Verim, Hareket, Düven, Serdengeçti ve Kızıl Elma sayılabilir.

"Daha sonraları İstanbul, İzmir ve Zonguldak'ta farklı tarihlerde ve ancak isimleri aynı olan, komünizmle karşı tek bir cephe oluşturarak kesin sonuç alabilmek amacıyla komünizmle mücadele dernekleri kurulmuş ve bu dernek 27 Mayıs 1960 tarihinde kendiliğinden faaliyetine son vermiştir. Bunun dışında Türk Gençlik Teşkilatı, Türk Kültür Ocağı, Türk Kültür Çalışmaları Derneği, Kayseri Türk Kültür Birliği, Genç Türkler Cemiyeti ve Türk Kültür Ocağı birleşerek Milliyetçiler Federasyonu'nu oluşturmuşlardır. 10 yıl süreyle faaliyet gösteren ve araç olarak Türkçüler arasında yardımlaşmak, paralelindeki kuruluşlara yardım sağlamak, bunun dışında ekonomik girişimlerde de bulunmak amacıyla 1950 yılında Türkçüler Yardımlaşma Derneği, Türk Milliyetçiler Derneği'nin kapatılmasından sonra ise 1954 yılı Nisan ayında ilim, sanat ve felsefe konularında çalışarak ulusal kültüre hizmet amacıyla Milliyetçiler Derneği kurulmuştur.

"1962 yılında kurulan Aydınlar Kulübü etkinlik sağlamayarak kısa bir süre sonra dağılmış, ancak altı yıllık aradan sonra 1969 yılında çalışmalarına bıraktığı yerden devam amacıyla bu kez adını Aydınlar Ocağı olarak değiştiren düşünce ve görüşlerini yaymak için yeniden faaliyetini sürdürmüştür.

"Harp Okulları'ndan ilişkileri kesilen öğrencilerin haklarını korumak amacıyla 1965 yılında kurulan Eski Harbiyeliler Yardımlaşma Derneği, sonradan Turancılık ülküsünü benimseyenlerin dernek içinde etkinliği ele geçirmelerine bağlı olarak kuruluş amacı dışında Türkçülük ve Turancılık mücadelesine girişmiştir. Vatan ve milleti yüceltmek amacıyla 30.11.1967 tarihinde merkezi Ankara'da olan Hür Düşünce Kulüpleri Federasyonu kurulmuş, bu federasyona bağlı olarak İstanbul ve İzmir başta olmak üzere toplam 37 ilde şubesi açılarak faaliyete geçmiştir. Gençliği milliyetçi bir ruhla yetiştirmek, yıkıcı ve bölücü akımlarla mücadele et-

mek amacıyla 29 Şubat 1968 tarihinde merkezi Adana'da Genç Ülkücüler Teşkilatı dernek yaşamına başlayarak sonraları buna bağlı olarak 35 ilde daha şube açılmıştır. Türk milliyetçiliği bilincini yerleştirmek ve güçlendirmek amacıyla İstanbul ve Ankara'daki fakülte ve yüksek okullarda kurulan Ülkü Ocakları Derneği, sonraları 1969 yılında üniversite bulunan tüm illerdeki ülkü ocaklarını da kapsamına alacak şekilde genişleyip büyüyerek Ülkü Ocakları Birliği haline gelmiştir. Lise ve eşiti okullarda okuyan öğrencilerin kurdukları Genç Ülkücüler Teşkilatı ise, özellikle tatillerde disiplinli bir yaşama alışabilmek amacıyla kamplar kurarak buralarda fikren olduğu kadar, sportif yönden de eğitimi amaçlamaktaydı. Turancılık faaliyetini yürütenlerin eşleri tarafından 1967 yılında Ankara'da Milliyetçi Türk Kadınlar Derneği'nin Türk kadınları üzerinde etkin olmaya yönelik çabaları başlatılmıştır.

"Milliyetçi-Ülkücü tüm derneklerin merkezîyetçilik prensibine bağlı olarak Milliyetçi Hareket Partisi'ne bağlanmasında etkin rol oynayan Alparslan TÜRKES, 27 Mayıs 1960'da Milli Birlik Hareketi'nin içinde olarak 25 Eylül 1960'a kadar Başbakanlık Müsteşarlığı'nı üstlenmiş, 13 Kasım 1960 tarihinde Milli Birlik Komitesi'nden çıkartılarak 19 Kasım 1960'da zorunlu görevli olarak Hindistan'a gönderilmiş ve 22 Şubat 1963'te yurda dönmüştür. Bir dernek kurma girişiminde iken 21 Mayıs'ta tutuklanıp 5 Eylül 1963'te salıverilen Türkeş, 31 Mart 1964'te Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ne girdikten sonra 31 Temmuz 1965 tarihinde Genel Kongre tarafından Genel Başkanlığa getirilmiş ve 1969 yılı Şubat ayında partinin adı Türkeş'in önerisiyle Milliyetçi Hareket Partisi olarak değişmiştir.

"Bu isim değişikliğine bağlı olarak düşünce akımı parti hareketine dönüşmüş ve doktrinlerine o aşamada Milliyetçi-Toplumcu adı verilmiştir (Alparslan Türkeş, *Temel Görüşler*, 4. Bası, Sh.73). Kelime olarak Milliyetçi-Toplumcu de-

yimi, karşılık olarak tüm literatürde fransızca kökenli bir kelime grubuyla, nasyonal-sosyalist olarak tanımlanmaktadır. Diktatör olduğu ve faşist olarak nitelendirildiği yolunda hiçbir kuşku bulunmayan Franco'nun İspanya'da kurmuş bulunduğu partinin adı türkçede Milliyetçi Hareket anlamına gelmektedir. İspanya'da Franco için kullanılan 'Caudillo' kelimesi de türkçe karşılığı olarak Başbuğ anlamını taşımaktadır. Hitler Almanyası'nda Hitler için kullanılan 'Führer' ve Mussolini için kullanılan 'Duçe' de anlam yönünden çok yakın kelimelerdir.

"Parti genel merkez binalarında yapılan aramalarda MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş adına gönderilen toplam 15 adet, sembolik de olsa, yardım ve işbirliği anlamını taşıyan San Diego Trust-Savings Bank'a ait American Express money order ele geçmiş, bahse konu yardımların Walter Jacob Pfersich Jr. tarafından California'dan postalandığı, yine bu kişi tarafından Alparslan Türkeş adına postalanan zarftan imzalı resmi ile kendisine ait kartın çıktığı, ve bu kartta bu kişinin adı dışında dört ayrı dille yazılmış Faşist Nasyonal Parti ibarelerinin yer aldığı görülmektedir. Bu kişi hakkında ayrıntılı bilgi verilmesine ilişkin yazıma Dışişleri Bakanlığınca verilen 15 Aralık 1980 tarihli yazıdan, fiziki özelliklerine ilişkin ayrıntılı bilgi verildiği, ancak doğum tarihi belli olmadığı için hakkında başkaca bilgi edinilemediği anlaşılmıştır.

"Bahse konu cevabi yazıdan gerçek bir kişi olduğu anlaşılan ve MHP'ye sembolik de olsa parasal yardımda bulunan kişiye ait kartvizitten kendisinin Amerika'da Nasyonal Faşist Parti yöneticilerinden olduğu ve faşist bir partinin yöneticisi ile Milliyetçi Hareket Partisi arasında felsefi benzerlik ve paralellik açısından ilişki kurulduğu saptanmaktadır.

"Aşırı solcu unsurların 1961 anayasasının getirdiği hak ve özgürlüklerden yararlanarak üniversite gençliği, işçi, köy-

li, memur ve çeşitli meslek gruplarından hızla örgütlenerek gruplar oluşturmaya ve görüşlerini geniş kitlelere benimsetme çabalarına yönelmeleri, bir aksiyon olarak zaten varolan sağ kanatta da bazı gelişmelere, gruplaşmalara ve yasa dışı oluşumlara neden olmuştur. Sağ yelpaze içindeki unsurlardan Ülkücü grup, çeşitli kesimlerde geniş bir örgütlenme ile küçümsenmeyecek bir oranda gelişerek taraftarlarını artırmıştır. Bunun dışında aksiyoner yönde sürdürdükleri çabaları dolayısıyla yurdumuzdaki anarşik ortamın gelişmesinde ve 12 Eylül öncesi boyutlara ulaşmasında çok etkili olmuştur. Adından da anlaşılacağı üzere, hareketi, devamlı ve süregelen bir aksiyonu öneren ülkücü görüşün ve Milliyetçi Hareket Partisi'nin gelişebilmesi, yaşayabilmesi yönünden geniş bir tabana gereksinim olduğunun bilinci içinde yöneticilerini tabandan yetiştirerek gerek kamu kesiminde egemen ve gerekse sokakta etkin bir kadro yaratabilmek amacıyla 1969 yılından bu yana düşünce yapısı itibarıyla kendilerine yakın iyi niyetli, saf, temiz, ulusal değerlere bağlı ve saygılı gençleri kullanarak ve kendi çarpık görüşleri doğrultusunda açtıkları kamplarda fikren ve bedenen yetiştirmek, yönlendirmek ve eğitmek yoluna gitmişlerdir. Bu amaçla gençler açılan kamplarda, düzenlenen seminerlerde, düşünce yönünden olduğu kadar bedenen ve silah kullanma, yakın dövüş inceliklerini öğrenme yönünden gayeleri doğrultusunda acımasızca eğitilmişlerdir. Böylece, Ülkücüler de, kendilerine rakip ve hedef seçtikleri aşırı solcu unsurlara benzer kurallar içinde, yasal ve yasa dışı örgütlenme, silahlanma ve kadrolaşma çalışmalarına hız vermişlerdir.

"Amaçlarını, savundukları Milliyetçilik, Ülkücülük, Ahlakçılık, Toplumculuk, İlimcilik, Hürriyetçilik, Köycülük, Gelişmecilik ve Halkçılık, Endüstricilik ve Teknikçilik başlıklarında belirttikleri Dokuz Işık doktrinine uygun bir devlet düzeni kurmak şeklinde özetleyebileceğimiz Ülkücü kesimi, 1980 yılı Temmuz ayı içerisinde dağıtılan bir bildiri-

den ulaşmak istedikleri hedefi 'kavgamız, ülkücü düşüncenin devlet felsefesine hakim fikir haline gelmesine dek sürecek-tir,' cümlesinde bulmak mümkündür.

"Milliyetçi Hareket Partisi böylece sokağın, eğitim kurumlarının, kamu ve özel kuruluşların, çeşitli işyerlerinin ve devletin sistemli ve bilinçli bir şekilde ele geçirilmesine yönelik çalışmalarına 12 Eylül 1980 tarihine kadar aralıksız devam etmiştir.

"1978 sıkıyönetiminden 12 Eylül'de Türk Silahlı Kuvvetleri'nin tam bir bütünlük içinde yönetime el koymasına kadar geçen süre içinde bu çabalarını daha büyük bir gizlilik ve ancak titizlikle sürdürdükleri de ortadadır. 1978 sıkıyönetiminden önce içlerinde varolan şiddet yanlılarınca bazı kişilerin hedef olarak belirlenip uygun ortamda eylem konulduğu, silah kullanmayı alışkanlık haline getiren, hiyerarşik ve organize militanların sonradan saptadıkları hedeflerini sorguladıkları, öldürmeye başladıkları, masum ve kendilerince hedef sayılmayan kişileri, bindikleri otobüsleri, gittikleri kahvehaneleri ve özel konutları silahla taramak eylemlerinde olduğu gibi, hedefleri olmayanlara zarar verip veremeyeceklerini gözetmeksizin salt güçlerini kanıtlamaya, korku kaygı ve panik yaratmaya yönelik silahlı saldırı eylemlerini artırdıkları, mezhep ayrıcalığına dayalı toplumsal çatışmalara dönüştürülen olaylarda aktif ve etken rol aldıkları görülmektedir.

"Ülkücülerin 26 Aralık 1978'de ilan edilen sıkıyönetimle birlikte yeni bir stratejiyi uygulamaya çalıştıkları izlenmiştir. Bu strateji 'silahlı eylemlerden mümkün merteye uzaklaşmak' şeklinde özetlenebilir. Nitekim sıkıyönetimin ilk günlerinde, bazı tarihlerde şiddet eylemlerinde etkin olan birçok örgütleri kapatmışlar, silahlı eylemlerini büyük ölçüde durdurmuşlar ve toplu eğitim çalışmalarını eskiye oranla azıtmışlardır.

"Gençlerin seminer ve kamplarda yeterince eğitilmele-

rinden sonra oluşan milliyetçi kadronun organize edilmesi ve hiyerarşik merkezîyetçi düzende disipline edilebilmelerinin sağlanması amacıyla kurulan değişik derneklerle mücadelenin daha bilinçli ve tek elden yürütülmesi yolunda önemli bir adım atılmıştır. Önceleri Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparıslan Türkes'in de benimsediği biçimde komando olarak tanımlanan bu gençlerin daha sonraları ülkücü veya milliyetçi olarak adlandırıldıkları gözlenmektedir. Ülkücü unsurların, şiddete dayalı eylemlerinin yanı sıra merkezci otorite olan genel merkezün stratejisi uyarınca, 1979 Ekim ayı başlarından bu yana belirledikleri ve 'tahrıklar sonucu silahlı eyleme girilirmeyerek, aşırı solun eylem yanlılarını güvenlik kuvvetleriyle karşı karşıya bırakmak, bu arada yeniden organize olarak sistemli bir biçimde kadrolaşmak' şeklinde özeteddikleri prensip, tutum ve düşüncelerini uygulamaya çalıştıkları kesindir. Ülkücü unsurların yurt için ve dışındaki örgütlenme ve kadrolaşma gayretlerinin yanı sıra 1968 yıllarından itibaren yoğun ve sistemli bir şekilde silah edinmeye başladıkları, aşırı solun saldırılarına karşı korunmak bahane ve propagandasıyla bireysel olarak başlattıkları silahlanma çaba ve çalışmalarının zamanla hız, kapsam, nitelik ve miktarının arttığı görülmektedir.

"Ülkücü grup mensuplarının zincir, sopa, kesici ve delici aletlerle başlattıkları silahlanma faaliyetlerinin 1975-76 döneminde hızla tabanca edinme şekline dönüştüğü, bu devrenin büyük çaplı ve çok mermili tabancaların teminiyle gelişimini tamamladığı, silahlanmanın daha sonra dinamit, el bombası ve makineli tabancalara ulaşan gelişim gösterdiği saptanmıştır. Geçtiğimiz yıllar ile günümüzde Emniyet kuvvetleriyle, gerek parti gerek Ülkücü örgütlere ait binaların ve gerekse bu örgütler içinde veya çevresinde etkin kişilerin evlerinde zaman zaman yapılan aramalarda ele geçirilen silahlar ile patlayıcı maddeler, anılan örgütün silahlanma eğilim ve olanaklarını belirlemektedir. 1978 yılından bu yana, baş-

ta Ankara ve İstanbul olmak üzere tüm yurttta, MHP il ve ilçe binalarıyla çeşitli Ülkücü dernek binalarında yapılan aramalarda çok sayıda otomatik silah, tabanca, yedek namlu, dinamit lokumu, mermi ve patlayıcı madde yapımında kullanılan malzemenin bulunması, 12 Eylül sonrası MHP Genel Merkez binasında çok sayıda silahın ele geçmesi kabulümüzün nedenleri olarak sayılabilir.

"Ülkücü kesim yandaşlarının silahlı eylemlerinin yanı sıra para sağlanmasında da giderek şiddete yöneldikleri, başlangıçta kullandıkları baskı ve tehdit yöntemlerine ek olarak silahlı soygun ve hırsızlık gibi yasa dışı yollara başvurdukları, özledikleri hedefe varmak için önceleri bireysel nitelikte mücadele veren Ülkücülerin organize olmalarından ve silahlanmalarından sonra toplu ve örgütlü bir biçimde disiplin altında çalışmaya başladıkları, amaçlarına engel saydıkları kişi, grup ve kuruluşları yıldırma ve sindirme amacıyla eylemlere giriştikleri ortadadır.

"1978-1980 döneminde birçok kuyumcu dükkanının, banka şubesinin ve ayrıca işyerleri ile konutların Ülkücülerce soyulması olayı kabulümüzün açıklık kazanan örneklerini oluşturmaktadır.

"Diğer taraftan, 1979-1980 yıllarında emniyet görevlerine karşı gerçekleştirdikleri silahlı saldırı ve engelleme olayları, propagandasını yapmak çabasında oldukları 'devlet güçlerine yardımcı olmak' iddialarına aykırı ve ters düşen uygulamalar olarak görülmektedir. 11 Şubat 1980 tarihinde ülkücü Kazım AVŞAR'ın, 8 Şubat 1980 tarihinde ülkücü Mehmet ÖZERGİL'in, 12 Şubat 1980 tarihinde ülkücü Duran GÖKŞEN'in anlatımlarında; Tarsus MHP ve Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu (MİSK) kuruluşlarıyla ilgisinin bulunduğu adı geçen konfederasyonun Tarsus İlçesi başkanı M.Ali ÜNLÜ'nün eylemlerin planlayıcısı olduğu, solcuların etkin olduğu Paktaş merkezini silahla taramak amacıyla giderlerken raslantı sonucu yolda polisler tarafın-

dan arandıkları, bu arada çıkan çatışmada bir polisin öldüğü belirtilmiştir.

"Bu görünüm içinde, Ülkücü unsurların bünyesinde zaman süreci içinde oluşan silahlı eylem yanlısı kişi ve grupların, her dönemde görüşlerini zor yoluyla kabul ettirme, misilleme ve sindirme karakterindeki eylemlerini sürdürme çabasında buldukları söylenebilecektir. Çeşitli tarihlerde ve yerlerde dağıttıkları bildiriler, bu çabalarının ortaya çıkışı görünümünü taşımaktadır. Örneğin, 28 Ağustos 1980 tarihinde Ordu'nun Fatsa ilçesinde Ülkücülere dağıtılan 'Yiğit Türk Milleti, Kahraman Fatsalılar' başlıklı bildiri, 'bundan sonra köylerimizde şehit edilen her ülküdaşımız veya ailesi için merkezde birkaç misli ile misillemesi yapacağız, ihtar değil tehdit ediyoruz,' cümlelerine yer verilmiştir. Yine aynı amaçla, Gün SAZAK'ın öldürülmesinden sonra Ülkücüler tarafından Ankara'da dağıtılan 'Başın Sağolsun' başlıklı bildiri 'dökülen her damla kanımızın hesabı sorulacaktır, tarih bir damla kanımızın dahi yerde kalmadığını yazacaktır,' cümleleri yer almaktadır.

"Ülkücü olarak isimlendirilen kesimin silahlı yandaşlarıyla yürüttüğü faaliyetler, kendilerince belirtildiği şekilde, 'devlet güçlerinin aşırı solcu, komünist, terörist örgütlerle yaptıkları mücadeleye yardımcı olmak' imajını ve iddiasını aşarak doğrudan ve etkin mücadele yürütme şeklinde beliren ideolojik ve politik bir yapı göstermektedir."

İddianamede bundan sonra, 1973'ten itibaren Türkiye çapında örgütlenmiş bulunan Ülkücü örgütlerin listesi verilmektedir. İsimleri saptanabilen bu örgütler şunlardır:

Ülkü Ocakları Derneği (ÜOD), Ülkücü Gençlik Derneği (ÜGD), Ülkü Yolu Derneği (ÜYD), Ülkücü Kamu Görevlileri Güçbirliği Derneği (ÜLKÜM-BİR), Ülkücü İşçiler Birliği Derneği (ÜİBD), Ülkücü Öğretmenler Birliği Derneği (ÜLKÜ-BİR ÖĞRET), Büyük Ülkü Derneği (BÜD), Ülkücü Teknik Elemanlar Derneği (ÜLKÜ-TEK), Ülkücü Esnaf ve Sa-

natkarlar Derneği (ÜLKÜ-ES), Ülkücü Maliyeciler ve İktisatçılar Derneği (ÜMİD-BİR), Ülkücü Köylüler Derneği (ÜLKÜ-KÖY), Ülkücü Hanımlar Derneği (ÜLKÜ-HAN), Ülkücü Gazeteciler Cemiyeti (ÜLKÜ-CEM), Ülkücü Sinema ve Sanat Kültür Derneği (ÜLKÜ-SAN), Ak Ülkü Derneği, Milliyetçi İşçi Sendikaları (MİSK), Ülkücü Hukukçular Derneği, Ülkücü Siyasalcılar Birliği (ÜS-BİR), Ülkücü Ressamlar ve Heykeltıraşlar Derneği, Tıbbiyeliler Birliği (TİB-BİR), İktisatçılar Dayanışma ve Araştırma Birliği (İDA-BİR), Televizyon ve Radyo Teşkilatı Personeli Birliği Derneği (TRT-BİR), Sanat ve Teknisyen Okulları Mezunları Derneği, Ülkücü Polisler Birliği (POL-BİR), Üniversite ve Yüksek Okul Asistanları Derneği (ÜNAY), Sınırlı Sorumlu İşçi, Memur, Esnaf, Serbest Meslek, Köylü, İşveren Tüketim ve Yardımlaşma Kooperatifi (İMESKİ).

İddianame, daha sonra Türkiye'deki yerel Ülkücü örgütlerin bir listesini de vermekte ve MHP'nin "milliyetçi-toplumcu" görüşleri, MHP Genel Başkanlığı'nca 27.9.1979 tarihinde yayınlanan "Türkiye'nin Meseleleri ve Milliyetçi Hareket" başlıklı bildiriye yapılan alıntılarla şöyle özetlenmektedir:

"1. Milliyetçi Toplumcu Sosyal Yapı:

"Dünyada mevcut sistemler, sosyal değer olarak şu üç esastan birini alır: fert, sınıf ve millet. Kapitalist liberal yapıya sahip devletin temeli ferttir. Ancak bütün fertler değil, yalnız birkaç patron ve sermaye sahibi fertlerdir bunlar. Patron ve sermaye sahibi fert olduğu ve bu sistem de bunlara dayandığı için sırf onları korumak amacıyla sahte bir ferdiyetçilik ortaya atılmıştır. Komünist sistem, sınıfı esas alır. Bu sınıf sözde bir işçi sınıfıdır. Ancak uygulamada hakim olan işçi sınıfı değil, bir avuç komünist partisi üyesidir. İşçi en az kapitalist sistemdeki kadar ezilmekte, horlanmaktadır. 9 Işık doktrininin sistemi olan milliyetçi-toplumcu sistemde

ise, esas alınan değer Türk Milleti'dir. Burada ne birkaç patron, ne de sözde işçi sınıfı söz konusudur. Bütünü itibarıyla Türk milleti söz konusudur. Çünkü millet bir tarih, bir kültür ve soy birliğidir. Bunun sınıflara bölünmesi, bunun belirli fertlerin hakimiyetine terkedilmesi mümkün olamaz.

"Biz, Türk milletinin bütün fertlerini esas alıyoruz. Ancak, bu fertler sosyal ekonomik yönden 6 sosyal dilime ayrılmaktadır. Bu Türk milletinin bir gerçeğidir. Kökü dışarıda ideolojilerin eseri ve kopyası değildir. Söz konusu 6 sosyal dilim, işçi, köylü, esnaf, memur, serbest meslek sahibi ve işverenlerden ibarettir. Türk milletinin sosyal yapısı bu dilimlerden meydana gelmektedir. Bu sebeple moral, siyasi ve ekonomik kalkınmamızı bu milli gerçeklere uydurmak zorundayız. Aksi halde 200 yıldan beri olduğu gibi yerimizde sayar dururuz.

"2. Milliyetçi-Toplumcu Siyasal Yapı:

"Milliyetçi Türkiye'nin siyasi yapısı, milli devlet espirisine dayanır. Milli devlete, her Türk, devleti meydana getiren yürütme, yasama ve yargı organlarına doğrudan doğruya katılır. Türk tarihinde Devlet, bir kuvvet ve otorite timsalidir. Devlet kadife eldiven içinde demir bir yumruktur. Her Türk, devletine karşı güven ve sevgi beslemelidir. Güçlü, kuvvetli devlet, şahsiyetli, dirayetli devlet başkanlarıyla kaimdir. Bunun için biz başkanlık sistemini getireceğiz. Çünkü cesur, adil ve bilgili bir başkan kuvvetli bir devlet yapısının ilk şartıdır. Devlet başkanlığı, reisicumhurluk ve başkanlık olarak ikiye bölünemez. Bölünme olan yerde zaaf vardır. Bu Türk'e yaraşmaz.

"Meclis milli demokrasinin meclisi olacaktır. Milli bir meclis, ancak bütün Türk milletinin sosyal dilimlerini içine aldığı zaman milli olabilir. Bunun için milletimizin sosyal yapısına uygun olacak 6 sosyal dilimden gelen milletvekillerinden ibaret bir meclis kuracağız. Bu mecliste birbirine yakın sayıda işçi, köylü, esnaf, memur, serbest meslek mensu-

bu ve işveren temsilcileri bulunacaktır. Böylece marksist demokrasilerde olduğu gibi ne sadece sözde işçi sınıfının temsilcisi olan bürokrat komünist partisi üyeleri, ne de bugünkü gibi, liberal kapitalist sistemde geçerlilik kazanan varlıklı sınıfların temsilcilerinden mürekkep bir sınıflar meclisi olacaktır. Tam ve sağlam bir milli meclis kurulacaktır. Bu meclis tek yapılı olacaktır. Avrupa'nın krallık rejimlerinin bir kalıntısı olan Senato kaldırılacaktır. Tek yapılı milli meclis, sırf milli olmakla kalmayacak, aynı zamanda bir uzmanlar meclisi olacaktır. Her sosyal dilimin sorunlarını çözebilecek, bir sosyal dilimin diğerine hakim olamayacağı bir meclis doğacaktır.

"3. Milliyetçi-Toplumcu Ekonomik Yapı:

"Ekonomik yapımızı millileştirecektir. Kapitalist ekonomide, ekonomik değerler, bir avuç kapitalistin hizmetinde ve mülkiyetindedir. Milli toplumun diğer büyük çoğunluğu malsız, mülksüzdür. Komünist sistemde bütün millet esir ve işçi durumunda olup, ekonomi, komünist partisinin karnesi ve menfaatlerine bırakılmıştır. 9 Işık Doktrini'nin sistemi olan milliyetçi-toplumcu sistemde ise ekonomi millileştirilecektir. Milli sermaye ve servetimiz Türk Milleti'nin fertlerine mal edilecektir."

MHP'NİN YURT DIŞI ÖRGÜTLENMESİ

Askeri Savcı'nın iddianamesinin ilgi çekici bölümlerinden biri, yurt dışındaki örgütlenmeye ilişkin bölümdür. Bu bölümde şu bilgiler verilmektedir:

"Ülkücü grubun yurt içindeki örgütsel çalışmaları paralelinde yurt dışında da, özellikle Türk işçilerinin yoğun bulunduğu Avrupa ülkelerinde dernekler kurdukları ve bu örgütlerin koordineli çalışmalarını temin için 1978 yılında Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Konfederasyonu (TÜRK-FEDERASYON) adı altında bir federasyon oluşturdukları bilinmektedir.

"Bu federasyonun 103 üye derneğinin bulunduğu, bunlardan 86 adedinin Federal Almanya'da, 7 tanesinin Belçika'da, 6'sının Hollanda'da, 3'ünün Fransa, diğerlerinin ise Avusturya ve İsviçre'de faaliyet gösterdikleri saptanmıştır.

"Bunları belirtmek gerekirse:

"FEDERAL ALMANYA:

"Hamburg Türk Ocağı, Hannover Ülkü Ocağı (Türk Ülkü Derneği), Hailborn Türk Ocağı, Hamm Türk Kültür Ocağı (Kültür Merkezi), Hattingen Türk Ülkü Ocağı, Ingolstadt Türk Ocağı (Türk Merkezi), Isny ve Çevresi Türk İşçi Cemiyeti (Türk İşçi Derneği), Kiel Türk Ocağı, Köln Türk Ocağı (Türk Merkezi), Kassel Ülkü Ocağı (Türk Merkezi), Kornwesthein Milli Kültür Cemiyeti (Milliyetçi Türk Kültür Derneği), Kemptan Türk Kültür Ocağı, Mannheim Türk Kültür Merkezi, Werten Türk Ocağı (Türk Merkezi), Münih Ülkü Ocağı, Mönchengladbach ve Çevresi Türk Milli Kültür Cemiyeti, Mühlacker ve Çevresi Türk Milli Kültür Cemiyeti (Mühlacker Türk Milliyetçi Kültür Derneği), Keuss Türk Ülkücüler Kültür Derneği (Ülkücü Türk Kültür Derneği), Nürnberg Türk Ocağı, Oberhausen Türk İşçi Cemiyeti, Abertenfeld Milli Türk Kültür Cemiyeti, Ramscheid Türk Ocağı (Türk Merkezi), Radheim Türk Kültür Cemiyeti, Regensburg Türk İslam Derneği, Stuttgart Milli Kültür Cemiyeti, Aachen Türk Ocağı, Aachen Türk Öğrenci Derneği, Bingen Türk İslam Kültür Derneği, Bocham Türk Ülkü Ocağı, Brühl Türk Kültür Merkezi, Berlin Türk Ocağı, Berlin Büyük Ülkü Derneği, Berlin Türk Öğrenci ve Gençlik Derneği, Brahmabauer Türk Kültür Ocağı (Kültür Merkezi), Gastrop-Rauxel Türk Kültür Ocağı (Kültür Merkezi), Darmstadt Türk İslam Kültür Derneği, Dinslaken Ülkü Ocağı, Düsseldorf Ülkü Ocağı, Düsseldorf Ülkü Ocağı, Dillingen Türk İşçi Yardımlaşma (Dayanışma) Derneği, Duisburg Türk Ülkü Ocağı (Ülkücüler Merkezi), Darmstadt Türk Ocağı (Türk Merkezi), Duisburg Türk Ocağı (Türk Merkezi), Esslingen Türk İşçi Derneği, Essen

Türk Kültür Derneği, Essen Türk Öğrenci Kültür Derneği, Frankfurt Türk Kültür Merkezi, Furt Türk Ocağı (Türk Merkezi), Germesheim Kültür Ocağı, Sindelfingen Türk İşçileri Cemiyeti, Stuttgart Türk Çocuklarını Koruma ve Dayanışma Derneği, Sismarigen Milli Türk Kültür Cemiyeti, Sismarigen Milliyetçi Türk Kültür Derneği, Ulm Türk İşçileri Derneği, Velbert Türk İslam Kültür Merkezi, Waiblingen Türk Kültür Derneği, Wipperfurdt Türk İslam Kültür Ocağı, Hannover İslam Ahlakını Yaşatma Derneği, Köln Milliyetçi İşçiler Topluluğu, Salzgitter ve Çevresi Türk İşçileri Derneği, Hannover ve Çevresi Türk İşçileri Derneği, Hannover Türk İşçileri Derneği, Hannover Genç Ülkücüler Derneği, Böblingen Türk İşçileri Cemiyeti, Köln Türk Kültür Ocağı, Bremen Genç Ülkücüler Derneği, Münih Türk İşçi Derneği, Stadhaagen Genç Ülkücüler Derneği, Münih Milliyetçi Türk Birliği (Türk Ocağı), Saarbrücken ve Çevresi Türk Kültür Cemiyeti, Dortmund Türk Kültür Ocağı, Ramscheid Türk İşçi Derneği, Peine Türk Kültür Cemiyeti, Unna ve Çevresi Türk Kültür Derneği, Neumünster Türk Ocağı, Lübeck ve Çevresi Türk Ocağı, Rüsselahsin Türk Kültür Derneği, Berlin Türk Milliyetçileri Derneği, Böblingen Milliyetçi Türk Derneği, Günzburg Türk İşçileri Yardımlaşma Derneği, Mainz Türk İslam Kültür Derneği, Nürnberg Milliyetçi Türk İşçileri Cemiyeti, Winterthur Türk Kültür Ocağı, Berlin Türk Milliyetçileri ve Demokratları Derneği, Duisburg Türk Kültür Ocağı.

BELÇİKA'DA:

Anvers Türk Milliyetçi ve Ülkücü İşçi Derneği, Brüksel İslam Kültür Derneği, Eidsen Türk Kültür Derneği, Brüksel Türk İşçileri Kültür Derneği, Waterschei ve Bölgesi Cami Yaşatma Derneği, Eidsen Ülkü Derneği,

HOLLANDA'DA:

Amsterdam Türk Kültür Merkezi, Amsterdam Milliyetçi Türk İşçi Derneği, Amersfoort Hollanda Ülkücü Türk İşçileri Derneği, Den Haag Türk Merkezi (Ocağı), Rotterdam Ül-

küci İşçiler Derneği, Hollanda Ülkücü Türk Dernekleri Birliği,

FRANSA'DA:

Paris Türk Kültür Merkezi, Paris Türk Ülkücü Milliyetçi İşçiler Derneği, Paris ve Civarı Türk İşçileri Kültür ve Yardımlaşma Derneği,

AVUSTURYA'DA:

Viyana Türk Kültür Derneği,

İSVİÇRE'DE:

Zürich Türk Kültür Merkezi.

1980'DE AÇILAN 25 YENİ DERNEK:

Aalen Türk Kültür Ocağı, Albstadt Türk-İslam Kültür Derneği, Aschaffenburg Türk Kültür Derneği, Braunlingen Türk Kültür Ocağı, Bremen Türk Ocağı, Danauschingen Milli Türk Kültür Derneği, Harz (Gostlar) Türk Kültür Derneği, Herenberg Türk Kültür Derneği, Krefeld Türk Kültür Derneği, Leichingen Türk İşçileri Derneği, Mühleheim Ruhr Türk Ülkü Ocağı, Osnabrück Türk Ocağı, Peine Türk Kültür Derneği, Pforzheim Türk Kültür Derneği, Raststadt Türk İşçileri Derneği, Moers (Repellen) Türk İslam Kültür Derneği, Röthenbach Türk Kültür Ocağı, Salzgitter Büyük Ülkü Derneği, Schwaebisch-Gmünd Türk Kültür Derneği, Siegen Türk İslam Kültür Derneği, Singen Türk Kültür Derneği, Tuttingen Türk İslam Kültür Derneği, Waldorf Türk Kültür Derneği, Wuppertal Türk İslam Kültür Derneği, Würzburg Milliyetçi Türk İşçileri Derneği.

"Bunlarla Almanya'daki derneklerin sayısı 111 ve Türk Federasyon'a bağlı dernek sayısı ise 129'a yükselmiştir.

"Alparslan Türkeş'in 21.9.1972 tarihinde MHP Almanya Yürütme Kurulu Başkanı Necati Uygur'a hitaben yazıp imzaladığı mektup, ayrıca Almanya'da bulunan İsmail Ceyhan adına düzenlenen görev belgesinin Alparslan Türkeş tarafından imzalanıp partiye ait mühürle onanması Milliyetçi Hareket Partisi'nin yurt dışı ilişkilerini kesin bir şekilde gös-

termektedir. MHP Genel Sekreteri Mustafa Kemal Erkovan tarafından 29 Kasım 1972 tarihinde imzalanan 36 sayılı 'Almanya'da bulunan partili arkadaşlarımız teşkilatımızı daha çok genişletmek için bizden yardım beklemektedirler. Bu maksatla her il ve ilçe merkezi kendi bölgelerinde yurt dışına işçi olarak gitmiş bulunan partili arkadaşlarımızın isim ve adreslerini acele olarak genel merkeze bildireceklerdir. Böylece toplanacak olan adresler Almanya'da bulunan temsilciliklerimize gönderilecektir,' içerikli genelge MHP'nin yurt dışındaki işçilerle ilişki kurmalarında önemli adım ve çalışmalarından birini oluşturmaktadır. Yurt dışındaki ülkücülerle ilgili olarak MHP'ce hazırlanan Yurtdışındaki Ülkücülerle Temas Yönetmeliği hükümlerine tam olarak uyulmaması nedeniyle Alparslan Türkeş'in imzasıyla yayınlanan 7.11.1975 tarihli yazıda yönetmeliğe harfiyen uyulması ve belirlenen hususların dışına çıkılmaması açık ve kesin bir şekilde emredilmektedir.

"Daha sonra MHP Genel Sekreter Yardımcısı Necati Gültekin tarafından imzalanan 24.12.1975 tarihli yazıdaki 'Yurt dışındaki ülkücülerle temas yönetmeliği elimizde gayet az sayıda kaldığından bütün üyelere yeteri kadar gönderemiyorum,' cümlesiyle bu ilişkiyi düzenlemek amacıyla MHP Genel Merkezi'nce hazırlanan yurt dışındaki ülkücülerle temas yönetmeliği bağlılık ve işbirliğini gösteren somut kanıt oluşturmaktadır. Bahse konu yönetmeliğin genel esaslar başlığını taşıyan 4. maddesi 'Başkanlık ve Temsilcilikler, buldukları bölgelerde MHP'ye kayıtlı Türk vatandaşları tarafından seçilir, baş müfettişler ise MHP Genel Merkezi'nce tayin edilir.' 11-f maddesi ise 'üye aidatlarının tam ve zamanında genel merkeze ulaştırılmasını sağlar,' şeklindeki açıklığı kabul ve görüşümüzü itiraz edilemeyecek ölçüde ve güçte kanıtlamaktadır.

"Enver Altaylı tarafından 9.2.1976 tarihinde Paris'te yazılıp doğrudan 'Saygıdeğer Albayım' başlığıyla Alparslan

Türkeş'e gönderilen mektuptaki: '.....Bir yalan televizyon yayını nedeniyle, kanunların bize verdiği haktan hareket ederek avukatımız Dr.Jur.Bruno Imdahl vasıtasıyla ARD'ye başvurduk ve haberi tekzip ettik. WDR (ARD) bugüne kadar tarafımızdan mahkemeye verilmiş değildir. WDR (ARD)' ye yapılan müracaat MHP Genel Merkezi - Bahçelievler - Ankara tarafından yapılmıştır. Yani avukatımızın gayet kibarca düzeltilmesini istediği haberle ilgili olarak WDR'ye yazılan mektupta ne Avrupa MHP Teşkilatı'ndan, ne de şahımdan tek kelime ile söz edilmiştir. Zaten Radyo ve Televizyondakileri tedirgin eden de bunların sizin doğrudan doğruya harekete geçtiğinizi kabul etmeleridir.....' cümleleriyle Enver Altaylı tarafından 28.4.1976 tarihinde Alparslan Türkeş'e gönderilen 8 sahifelik 'Saygıdeğer Albayım' başlıklı rapordaki:

"..... 'ancak şu anda yapılabilecek bazı gazetelerde ve pek zor olmakla beraber Televizyonda lehimizde bir şeyler yazdırmak ve söyletmektir. Bu konuda kendisi elinden geleni yapacaktır. Gönderdiğiniz kitaplar bu konuda yapılacak çalışmalar içinde çok işime yarayacak. Şimdi iki bin adet bastıracağımız bir broşür hazırlayacağız. Bunu Dr. Kannapin'in kendisi yazacak. Muhtevasını kısmen tesbit etmiş, önümüzdeki günlerde yapacağımız görüşmelerde geri kalan kısmını tesbit edeceğiz.... 4 Mayıs 1976 günü Dr. Kannapin Köln'e gelecek. Burada beni Alman iç istihbarat teşkilatı Türkiye masası başkanı ile tanıştıracak. Dr. Kannapin'in verdiği bilgiye göre, bu şahıs CDU (Hristiyan Demokrat) ve eski bir Alman subayı imiş. Şuurlu bir anti-komünistmiş... Dr. Kannapin'e sordum, 'nasıl oluyor da hakkımızda bu şekilde menfi yazılabiliyor?' diye. Söylediklerini aynen aktarıyorum: 'Bizimkiler bu konuda MİT'ten bilgi alıyorlar. Bu konuda bizimkilerin değil, MİT'in kulağını çekmek gerek. MİT doğru bilgi verirse, bunlar böyle değil derse, bizimkiler doğru yazar.' Avrupa'da Türkler arasında antikomünist ça-

alışma tarafımızdan, yani MHP tarafından yürütülmektedir... CDU/CSU elbet bir gün ellerini MHP'ye uzatmak zorunda kalacaktır....' ibareleri ve Enver ALTAYLI tarafından 24 Haziran 1976 tarihinde Köln'de yazılıp Başbakan Yardımcısı ve MHP Genel Başkanı Alparslan TÜRKESŞ'e gönderilen yazı ile buna ekli raporlarda yer alan:

" Mayıs 1976 sonuna doğru buradaki banka hesabında 20.000 DM civarında bir para toplanmıştı.... Hedefim, Eylül sonuna kadar bu hesapta 40.000 DM birikmiş olmasıdır. Ekim ayından itibaren size bahsettiğim kampanyayı başlatacağım.... Dr. Kannapin'le ilişkilerimiz: Alman güvenlik kuruluşları nezdinde bizleri himaye etmekte ve bu kuruluşların çalışmalarımıza engel değil destek olması için teşebbüslerde bulunmaktadır.... İyi niyetinin ve gösterdiği çabaların karşılığı olarak kendisini memnun etmemiz gerektiğini düşündüm.... Faruk Bey de, Dr. Kannapin'i bir haftalık bir gezi için Kıbrıs Türk kesimine davet ettirdi. Dr. Kannapin'e Faruk Bey vasıtasıyla gidiş-dönüş uçak biletlerini hediye etirdim. Bir haftalık otel yemek v.s. masrafı da arkadaşımız kanalıyla Türk Hava Yolları tarafından karşılanacaktır: Dr. Kannapin 7 Temmuz günü Frankfurt'tan uçacak. bir hafta Kıbrıs'ta kalacak, 15 Temmuz'la 22 Temmuz arasında da Ankara'da olacaktır. Kendisiyle meşgul olunursa iyi olur. Mesele bizim Türkiye'de gelecekte büyük bir siyasi güç olacağımıza yabancıları inandırmaktır..... Federal Almanya Büyükelçiliği Çalışma Başmüsaviri Dr. Kengerli'den bizzat edindiğim bilgilere göre, Dr. Kengerli Azerbaycanlı'dır. 1940'da Almanlara esir düşmüştür. Daha sonra Türkistan Lejyonu'nda görev yapmıştır. (Azerbaycanlı olduğu halde Türkistan Lejyonu'nda...). Harpte SS subayı idi. Harp sona erdiğinde binbaşı rütbesi taşıyordu. Bize büyük sempatisi vardır. Hiçbir ricamızı kırmaz, ülkücü arkadaşlarımızın en ufak dertlerine dahi koşmaktadır. Alman Sendikalar Birliği (DGB) nezdinde lehimize müsbet teşebbüsleri olmuştur. An-

cak başarılı olamamıştır. Diplomat kadrosu aleyhimize çalışmaktadır. KENGERLİ'nin müsbet çalışmaları bunlar tarafından engellenmektedir.... İlişkide kopyaları sunulan rapor, tanıdığımız yabancı bir servis hizmetindeki Türkistanlı soydaşlarımızdan temin edilmiştir. Dr. Kannapın izni olduğu için o kanaldan temin mümkün olmamıştır. Ancak bu şahıstan da Alman resmi makamlarının nezdinde bize karşı müsbet bir havanın esmesine sebep olan bu raporun varlığını öğrenmiştim. Yani belgeler sahte değil, hakikidir.....' şeklindeki ayrıntılı bilgiler, Alman haberalma örgütlerine ilişkin hususlar ve örgütlerin MİT'le ilişkisine somut kanıt oluşturmaktadır.

"12.7.1976 tarihli Başkanlık Divanı'na katılan Başkan Alparslan Türkeş, üyeler M. Kemal Erkovan, A.F. Eyüboğlu, O. Albayrak, N. Gültekin, M. Doğan, S. Somuncuoğlu ve Nevzat Köseoğlu'nun iştirakleriyle yapılan toplantıda, Anayasa Mahkemesi'nin partiye 9.7.1976 tarihinde tebliğ olunan 28.6.1976 tarih ve 1976/8303 sayılı kararındaki 'MHP'nin 648 sayılı Siyasal Partiler Kanunu'nun 5 nci maddesinin buyurucu kuralına aykırı olarak yurt dışında (Federal Almanya'da) eylemli bir biçimde örgütlenmiş olduğu anlaşılacağından, aynı kanunun 113. maddesi uyarınca bu aykırılığın giderilmesi için MHP'ye ihtar yapılmasına' şeklindeki uyarısını görüştikleri, karar numarasının ise 71 olduğu karar defterinin incelenmesinden anlaşılmiştir. 73 numaralı kararın ise, Başkan Alparslan Türkeş, üyeler Gün Sazak, Mehmet Doğan, Sadi Somuncoğlu, Nevzat Köseoğlu ve Necati Gültekin'in katılmalarıyla 2.7.1976 tarihinde alındığı, 2nci maddede Enver Altaylı'nın genel müfettişlikten alınmasının kararlaştırıldığı, karar defterinin noterce önceden onaylanmasına rağmen bu sahifenin noterce tasdik edildiği görülmektedir.

"Bundan da genel müfettiş Enver Altaylı'nın bu görevden alınmasının, Anayasa Mahkemesi'nin kararının partiye

tebliğinden önce yapıldığı izleniminin uyandırılmaya çalışıldığı görülmektedir. Ancak 12.7.1976 günlü başkanlık divanı toplantısı, defterin 71 sıra numarasına kayıtlı olduğu halde, bundan yaklaşık 10 gün önce yapılmış gibi gösterilen başkanlık divanı toplantısı, defterin 73 cü sıra numarasında yer almaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin yukarıda açıklanan yazısına karşın MHP'nin Federal Almanya'daki eylemli biçimdeki örgütlenmelerini sürdürdüğü ve örgütlenmeyi daha da yaygınlaştırdığı gözlenmektedir.

"Partinin ve kararın bu konudaki art niyetine ilişkin kanıt oluşturmaması nedeniyle genel müfettiş Enver Altaylı'ya Alparslan Türkeş'in kararın alınmasından yaklaşık 10 gün sonra yazmış olduğu bir mektup aynen aşağıya alınmıştır:

"22 Temmuz 1976. Sayın Enver Altaylı - Ülkücü hareketimizin ve onun siyasi organizasyonu olan MHP'nin hergün bir çığ gibi büyümesinden telaşa kapılan düşmanlar ile siyasi rakiplerimiz halk nazarında kaybettikleri oyunlar yerine bir takım hukuki tertiplere giriştikleri malumunuzdur. Biz, dünyanın neresinde bir Türk varsa onunla ilgilenmeyi, onun meselelerini kendi meselemiz olarak kabul etmeyi görev bilmekteyiz. Bu sebeple ister Türkiye Türkleri, ister esaret altında bulunan Türkler, isterse ekmeğimizi kazanmak, emeğini satarak vatanına yardımcı olabilmek için yabancı ülkelerde bulunan Türkler olsun, hepsiyle ilgileniriz, ilgileneceğiz de. Bu sadece Türklük görevimiz değil, aynı zamanda siyasi parti olarak da sorumluluğumuzdur. Hukuk cellatları aldıkları kararla hukuku katletmişlerdir. Ama bunların gücünün Milliyetçi Hareketi susturmaya, söndürmeye hiçbir zaman yetmeyeceğini bilmenizi isterim. Bütün uğraşmaları boşunadır. Ülkümüzün meşalesi dünyayı saran canlı, büyük bir alev halini alacaktır ve yakındır. O sebeple alınan karar kimseyi menfi düşüncelere sevketmemelidir. Bu karar yurt dışındaki gücümüzün bir belgesidir. Dost düşman herkesin önünde ülkücü gücümüz tescil edilmiştir. Bütün arka-

daşlarımızın, ülküdaşlarımızın bunu böyle bilmelerini isterim. Çalışmalarınıza ara vermeyiniz. Aksine daha kuvvetli, daha faal, birbirinize her zamankinden daha bağlı olunuz. Ülkücülük vazifelerinizi ihmal etmeyiniz. Maddi manevi yardım ve desteğinizi geliştiriniz. Bu görevlerinizi yerine getirmekte yarış halinde olunuz. Ülkümüz kendi ellerimizde yükselecektir. Bu konuda arkadaşlarımızın sizin verdiğiniz talimatlar istikametinde gerekeni yapmalarını bekliyorum. Bilhassa şimdiye kadar eksilmeyen maddi yardımlarınızı daha muntazam hale getiriniz. Önümüzdeki seçimlere ne kadar büyük bir bütçe ile girebilirsek, istediğimiz neticeye o kadar kolaylıkla ulaşabiliriz. Bütün ülküdaşlarıma selam ve sevgilerimle büyük güvenimi duyurunuz. Hepinize Cenabı Allahın yardımcı olmasını diler, gözlerinizden öperim. (İmza) Alparslan TÜRKES - Başbakan Yardımcısı - Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı.'

"MHP'ye ait başkanlık divanı karar defterinde genel müfettişlikten alınmasına ilişkin karardan sonra Alparslan Türkeş'in 22 Temmuz 1976 tarihinde Enver Altaylı'ya yazmış olduğu yukarıda açıklanan mektupta, ilişkilerini kesmiş gibi göstermelerine rağmen gerçekte bu bağın aralıksız sürdüğü, Türkeş'in deyimiyle hukuk cellatlarının aldığı kara-ra rağmen organik bağın süregeldiği görülmekte ve maddi yardımların daha muntazam hale getirilmesi açıkça istenmektedir.

"MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'le Almanya Genel Müfettişi Enver Altaylı arasındaki ilişkiyi göstermek yönünden Alparslan Türkeş tarafından Enver Altaylı'ya yazılan 22.7.1976 tarihli bir başka mektubundan alınan pasaj tipik bir kanıt olduğundan aynen yazılmıştır:

"Yaptığımız çalışmanın bütün zamanınızı aldığını ve size ayrı bir meslekte çalışma imkanı bırakmadığını bilmekteyim. Asıl olan maddi müzayaka içerisinde yıpranarak çalışamaz hale gelmeksizin, devamız için çok faydalı olan faa-

liyetinizin devamıdır. Bu sebeple geçiminizi temin etmek için her ay Köln BFG'deki şahsi hesabımdan 2.000 DM'e kadar para çekebilirsin. Başarı dilekleriyle selam ve sevgilerimi sunuyorum.'

"Alparslan Türkeş'in mektubunda bahsettiği BFG'deki şahsi hesabın, üye aidatlarının yatması amacıyla ciro hesabı olarak çek yazmaya da olanak tanıyan ve Enver Altaylı tarafından açılıp 28.1.1976 tarihinde Türkeş'e açıldığı rapor ediken hesaptır. BFG-Bank Für Gemeinwirtschaft adlı bankada Alparslan Türkeş adına açılmış olup Konto Nummer 10243246 BLZ 37010111 - 5 Köln 50 olarak banka ve hesap numaraları açıklıkla belirtilmektedir.

"Alparslan Türkeş'in Almanya'daki saptanabilen diğer banka hesapları ise:

"6000 Frankfurt/Main 1 Postfach 3954 Commerzbank Kontro-Nr 3673852 H. numaralarına kayıtlı olup, Münih'te adına açılmış bir hesabın daha bulunduğu öğrenilmekle birlikte, bu numarayı gizli tutmaya çok büyük özen gösterdiğinden saptanması mümkün olamamıştır.

"Türkeş'in davaya hizmeti için şahsi hesabından her ay 2.000 DM verdiği genel müfettiş Enver Altaylı'nın Türkeş'e yazmış olduğu bir mektuptaki 'Albayım, bu hain diplomatlara çok kızıyorum. Bunlar millet ve devlet düşmanı. Beni üzen, milletin kanını emen, milli bünyeye büyük zararlar veren bu asalakları tutup sırtımızdan atacak güce bugün için sahip olamamamız. Yani bunlara karşı hiçbir şey yapamamamız. Albayım, ne kadar kızıyorum, bir bilerseniz. Ne kadar haklısınız, demiştiniz ki, bu mücadele Türkiye'de Türk olanlarla olmayanların dövüşüdür, ama inşallah bu dövüşten galip olarak çıkan biz Türkler olacağız,' şeklindeki cümleler ilişkilerini, düşünce ve görüş paralelliklerini sergilemektedir.

"Alparslan Türkeş'in elinden çıkma olduğu kesinlik kazanan 'E.Altaylı hesabında Doycebank 225.000DM. 77.000 DM elden getirildi. 13.000 DM daha geldi,' şeklindeki not ile

Enver Altaylı tarafından 31.9.1976 tarihinde Alparslan Türkeş'e hitaben yazılan mektubun 2nci sahifesinin başında yer alan 'bu mektupları size Lokman Kundakçı getirmektedir. Kendisini denedim. İnşallah davamıza büyük hizmetleri geçecektir. Albayım emirlerinizi bekliyorum,' şeklindeki cümlelerinden Almanya'daki federasyonla Alparslan Türkeş'in, dolayısıyla MHP'nin organik ve parasal ilişki içinde oldukları kesinlik kazanmış, ancak Almanya'dan sağlanan ve Türkeş'e elden verilen markların hangi amaçla kullanıldığı ve nerelere sarfedildiği kesinlikle saptanamamıştır.

"Münih Ülkü Ocağı muhasipliğinin 27 Mayıs 1977 tarihinde 'MHP Genel Başkanlığı - Sayın Genel Başkanımız' başlıklı yazısından, tutanakta yazılı meblağın Almanya'da bulunan ve numarası belirtilen hesaba yatırıldığı rapor edilmektedir.

"Alparslan Türkeş'in MHP Genel Başkanı sıfatıyla Genel İdare Kurulu üyeleri, partili milletvekilleri, parti müfettişleri, il ve ilçe başkanlarına yaptığı, 29 Ağustos 1977 tarihli tamimin 'Genel Başkanlığımızdan özel görev ve tanıma belgesi almaları gerekmektedir. Elinde bu belgeler ve selahiyetname bulunmayan hiçbir kimse yurt dışındaki ülküdaşlarımız tarafından ilgi, itibar ve yardım göremeyecektir,' şeklindeki 2nci maddesinden genel merkezin yurt dışı ilişkisinin ve organik bağının süregeldiği kesinlik kazanmaktadır.

"MHP'nin yurt dışındaki yan kuruluşlarının organizasyonu ve parti ile ilişkilerinin düzenlenmesinin doğrudan doğruya genel başkanın emir ve direktifleri doğrultusunda yürütüldüğü elde edilen yazışmalardan açıklıkla ve kesinlikle anlaşılmaktadır. Alparslan Türkeş'in 1977 yılında başbakan yardımcısı iken Avrupa'daki ülkücü çalışmaların organizasyonu ile Lokman Kundakçı'yı görevlendirdiğini gösteren 'pek muhterem arkadaşlarım, Avrupa'daki ülkücü çalışmalarda bulunmak emir ve direktifleriniz doğrultusunda sizlere yardımcı olmak üzere Lokman Kundakçı görevlendirilmiş-

tir,' içerikli ve Almanya dosyasında bulunan belgeyle bu kişinin 19.6.1978 tarihli raporundan Federasyonun oluşturularak durumun genel başkana bildirildiği görülmektedir.

"Lokman Kundakçı'dan sonra Türk Federasyon başkanlığına getirilen Serdar Çelebi'nin Alparslan Türkeş'e elden gönderdiği (zarf üzerindeki yazının Serdar Çelebi'nin el ürünü olduğu bilirikşice saptanmıştır), 'Sayın Başbuğum, malumunuz olduğu gibi, Türkiye'deki Kuran kurslarının bir devamı olarak Almanya'da İslam kültür merkezleri bulunmaktadır. Bu teşkilat, Türkiye'de Kemal Kaçar beye bağlıdır. Buradaki başkanları da Rize Çayeli'nden Harun Reşit Tüylüoğlu'dur. Bu teşkilatın üyelerinin yüzde sekseni de bizim arkadaşlarımızdır. Allah yolunda hizmet ettikleri ve Kuran'ı Kerim'in öğretilmesine vesile oldukları için bu duruma müsamaha göstermekteyiz. Ancak bizim bu halimizin zaman zaman istismar edildiğini ve hatta arkadaşlarımızdan özellikle maddi yönden büyük ölçüde faydalanma yoluna gidildiğini gördüm. Davamıza faydalı olacak şekilde bir durum yaratılması ve bunun en sıhhatli şekilde çözüme ulaştırılması gerektiğine inandım. Önce Almanya'ya ehliyetli din adamlarını getirerek, çok açık bir şekilde hissedilen bu eksikliği gidermek, bunu gerçekleştirene kadar geçen süre içinde de bunlardan bazı taleplerde bulunmayı düşündüm. Bu bakımdan 28.6.1979 Perşembe günü Köln'de Harun Reşit Bey'le görüştüm. Çok mükemmel bir üslup ile 100.000 Mark'a ihtiyacımız olduğunu söyledim. Yardıma her zaman hazır olduklarını, ama şu anda paralarının olmadığını söyledi. Aynı zamanda bu konunun mutlaka Kemal Kaçar Bey'e iletilmesini istedi. Kemal Bey ihtiyaca cevap verilsin der ise, ne yapar yapar bulur hemen veririz, dedi. Sayın Başbuğum, eğer münaşip görür de Kemal Bey'e telefon ederek Almanya'daki arkadaşımızın bu ihtiyacı görülsün dersiniz mutlaka olacaktır kanaatindeyim. Aksi halde bunlardan başka türlü faydalanılabileceğini ümit etmiyorum. İnşallah sizi üzecek bir durum

yaratmamışımıdır. Emirlerinizi bekliyorum. Affınıza sığınarak hürmetle ellerinizden öperim. Evladımız Serdar Çelebi' içerikli mektup, Almanya'daki ilişkilerini, Almanya'daki İslam Kültür Merkezi'nin Türkiye'de Kemal Kaçar'a bağlılığını ve Alparslan Türkeş'in Kemal Kaçar'a '100 bin mark verilsin' şeklinde emir verebilecek güce sahip olduğunu göstermektedir.

"Türk parası karşılığıyla milyonlarca ölçülen bu paranın, hangi amaçla kullanılacağına belirtilmemesi yasa dışı, büyük meblağlara varan uğraşlar içinde olduklarını tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. Bir bölümü daha önce de incelenen elyazıları klasörü 58 dizide yeralan ve Alparslan Türkeş'in eli ürünü olduğu bilirkişiçe saptanan belgedeki 'E. Altaylı hesabında Doyçebank 225.000 DM, 77.000 DM elden getirildi. 13.000 DM daha geldi. 9.000 DM matris için yatırıldı. Ayrıca S.Nariç Bey'e 7.500 DM verildi, ayrıca yine gazete için 5.000 DM Sahir Bey'e ödendi,' şeklindeki ayrıntılar yüzbinlerce markla ölçülebilecek tasarruf yetkisini, bu paranın gazete için harcanan toplam 14.000 DM dışındaki miktarın hangi amaçla sarfedildiği ve bu paraların kimlerden ne için sağlandığı kesinlik kazanamayıp şüpheli olarak kalmıştır. Ancak yasalara aykırı olarak elden, bu miktara varan paraların getirilmesi, kanunsuz ilişki ve çabalarının somut kanıtını oluşturmaktadır.

"Ülkücülerin bu örgütler aracılığıyla propaganda ve para sağlama çabalarını yürüttükleri kesindir.

"Ülkücülerin Almanya'daki yasa dışı eylemlerine ilişkin olarak Der Spiegel adlı derginin 8 Eylül 1980 tarih ve 37. sayısında 'Bozkurtlar - Her Mark Bir Mermi' başlığı altında uzun bir yazı yayınlanmıştır. Bu yüzden Federal Almanya'da, birbirlerine siyasi düşmanlıkları olan grupların kutsal bir öfke ile karşılıklı savaş verdikleri, en kötüsünün sağcı, radikal bozkurtlar tarafından yapıldığı, tehdit ve şantaj ile misafirişçileri anarşi içine çektikleri, bu yeraltı savaşının uyuştu-

rucu madde ve silah ticaretiyle finanse edildiği şeklinde yorum yapıldığı görülmektedir. Yine bahse konu yazıdan, Ülkücülerin Federal Almanya'da 'Bütün erkekler bir ordudur - Kanımız aksa da zafer bizimdir', bunun dışında yardım toplamakta ise 'her Mark komünistlerin kafasına sıkılacak bir kurşundur' sloganlarını kullandıkları okunmaktadır."

EYLEMİN YASAL TANIMI

İddianamenin "*Eylemin Yasal Tanımı*" başlıklı bölümünde ele geçen kanıtların geniş bir değerlendirmesi yapıldıktan sonra, MHP'nin yasal yollar dışında devlete egemen olma özleminin ortaya çıktığı belirtilerek şöyle denilmektedir:

"Parti bir sembol, bir gösterrmedir. Siyasi parti oluşun sağladığı yararları, kendi çarpık emelleri doğrultusunda değerlendirmiş ve kullanmışlardır. Güçlü Devlet - Güçlü İktidar sloganında olduğu, ayrıca ödün verilmeyecek lider-doktrin ve teşkilat prensiplerinde belirlendiği gibi, ülkücü görüşü, milli görüş maskesi altında bilinçli ve sistemli eylem, uygulama ve davranışlarla devlet görüşü yapmak amaçtır. (...) Parti ve dernek içi uygulamalarında görülen demokrasiye, yasal güvence altındaki kişi hak ve özgürlüklerine yabancı ve karşı uygulamayı güçlü Devlet-Güçlü İktidar parolasıyla devlet felsefesi haline getirebilmek en büyük ve tek arzudur.

"Franko benzeri, demokrasi maskesi altında sunulan Milliyetçi-Toplumcu doktrinleriyle, demokrasi gerçekte ulaşmaz birer kavramdır. Gaye, devletin ödün verilmeyen tek lideri olan Başbuğ'un yönetiminde, tüm kadroların ülküleştirdiği bir ortamda ele geçirilmesidir."

İddianamede, "oluşan demokratik ilkelere yabancı, kişi hak ve özgürlüklerine karşı bu örgütün, devletin tek lider Başbuğ Türkeş tarafından yönetilmesi, devletin tüm gücünün egemen ve etkin ülkücü-milliyetçilerde bulunmasını a-

maçlayan yasaya aykırı bir cemiyet, devletin tek fert, tek zümre tarafından idaresini arzulan hale dönüştüğü" belirtildikten sonra şu saptamalar yapılmaktadır:

"Başbuğ Türkeş, Führer Hitler'in, Duçe Mussolini'nin ve Caudillo Franco'nun tarihi yanlışlarını değerlendirerek, tüm benzerlik ve özlem yakınlıklarına karşın, eyleminin, idealinin adını, devamlı benimsedikleri, ancak bir süre kullandıkları, uluslararası terminolojide Nasyonal-Sosyalist anlamına gelen Milliyetçi-Toplumcu kelime grubu dışında, ortaya koymamaya, amacını deşifre etmemeye aşırı özen göstermiştir.

"Çetenin disiplinli, organize ve hiyerarşik bir düzen içinde amaçlanan gayeye elverişli ve bunu gerçekleştirebilecek, toplum için tehlike doğurmaya yeterli sayısal bir durum taşımasının zorunlu bulunduğu anlaşılmaktadır.

"Amaçları uğruna, önceden anlaştıkları biçimde, eylem, davranış ve örgütlenmelerini bilerek, isteyerek idealleri doğrultusunda sürdürmeleri, statik bir durum taşıyan çetenin sonradan aktivite kazanarak genel stratejileri doğrultusunda eylemlere girişerek aşamalı olarak gaye suçun işlenmesine başlamaları karşısında artık bu sanıklar yönünden salt çete kurmak değil, bu tür eylemleri değerlendirmek suretiyle işlenmesine ve icra hareketlerin başlanılan amaç suç söz konusu olacaktır.

"Genel anlamda bağnaz, tutucu, katı bir ulusçuluk olan ve dünya toplumculuğunu, kendi ulusunun çıkarları uğruna sömürme amacıyla inkar eden fikir akımı olan şovenizm, MHP tarafından da benimsenen bir görüştür.

"Bir diktatörlük rejimi olarak faşizm, çeşitli ülkelerde çeşitli biçimlerde ortaya çıkmıştır. İtalyan diktatörü Benito Mussolini bunu bir krallık rejimi içinde gerçekleştirmiş, Alman diktatörü Adolf Hitler ise ulusal toplumculuk da denen Nasyonal Sosyalizm adı altında uygulamıştır. İspanyol diktatörü Franco gibi demokrasi perdesi altında sunanlar da

olmuştur. Sözcüklerin ve terimlerin farklı anlamlarda sunulduğu, faşizmin kaba güce dayanan bir baskı rejimi karakterini değiştirmemiştir. Faşizmin ayrımcı niteliği, kaba güce dayanarak düşünce özgürlüğünü yoketmesidir. Faşist ülkelerde diktatörün sözü yasa gücü taşıyıp başka türlü düşünmek bile yasaktır.

"Benzer ve ortak görüşlerle ülkemizde etkinlik ve egemenlik sağlamaya çaba sarfeden MHP'nin Toplumcu-Milliyetçi maskesi altında şovenist bir ruhla ırkçılık esasına dayanan faşist bir düzen kurmaya yönelik girişimlerinde olduğu ve sonuçta bu düzeni arzuladığı, Genel Başkan Alparslan Türkeş başta olmak üzere tüm partililerin ve bu görüş yanlılarının yazdıkları kitap, makale, bildiri ve mektuplardan kesinlikle anlaşılmaktadır.

"Birbirinden soyutlamaya imkan olmayan, parti genel merkezi ve teşkilatıyla organik bir bütünlük içinde olan çeşitli ülkücü derneklerin ve yasa dışı örgütlerin kendi deyimleriyle üstlendikleri davaların mücadelesini yapmakta gereksinim duydukları parayı sağlamak amacıyla büyük ölçüde yörelerinden zorla para toplayıp, vermeyenleri değişik tür ve biçimlerde tehdit ederek yardım zorunda bıraktıkları, bunun dışında zaman zaman gasp eylemlerini gerçekleştirdikleri, böylece geri kalmış ülkelerde uygulanan maddi güce dayalı kaba sömürü düzeni kurdukları, yüzeysel bir gizlilik içerisinde apaçık deyimlerle talan ve soygunlar gerçekleştirdikleri saptanmıştır."

MHP'nin "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman" sloganında belirlendiği gibi, kırsal alanlarda dinsel inançlara, kentlerde ise milliyetçiliğe ve ülkücülüğe ağırlık verdiği belirtilen iddianamede, "Kendi ulusunun tarihi hataları, bir kısmında olması doğal bazı eksiklik be zayıflıkları göstermeden, sadece iyi yönleri abartılıp diğer ulusların ise kötü yönleriyle değerlendirilmesi, toplumu sakat bir ulusçuluğa götürür" denilerek şu şekilde devam edilmektedir:

"20. Yüzyıl'da yurtseverliği sömürmek suretiyle, ırkçılık-ulusçuluğu olumsuz yönde, katı kalıplar içinde değerlendirmeye çalışan başlıca üç girişim olmuş, Mussolini İtalya'da, Hitler Almanya'da, yurtlarını ve bireylerini felakete iterek, çalınca bir üstün ırk ve güçlü devlet psikozu içinde faşist, nasyonal sosyalist girişimlerinde bulunmuş, bir diğer Avrupa ülkesi olan İspanya'da da faşist girişimler, ülkede onbinlerce insanın ölümüyle sonuçlanan kardeş kavgalarına neden olmuştur.

"Ortak Pazar girişimlerinde ve uygulamalarında olduğu gibi, devletlerin ekonomik yönden başlayarak birleşmeye yöneldiği bir dönemde katı milliyetçilik, çağın koşullarıyla bağdaşmayan, ters düşen, tutucu, gerçeklerden uzaklaştırıcı ve bir ölçüde tepki doğurup devletler toplumunda yalnız bırakıcı sonuçlar doğuran sakat girişim ve tutkulardır.

"İçlerindeki asıl özlemin, demokrasidan uzak faşist bir devlet düzeni kurmak olduğunun sezilememesi, çeşitli politik çirkin oyunlarla sırf iktidar olabilmek için bu görüş yanlılarına hoş görünülüp ödün verilmesi, Milli Güvenlik Konseyi'nin görüşleri ve kabulleri doğrultusunda yasal yollardan olmasa bile, gerek tarih ve gerek kamu vicdanı önünde bu politikacıları, iktidar olup devlete egemen olamayanları, ayrıca ülkenin 12 Eylül öncesindeki duruma gelmesinde büyük küçük rol alan herkesi suçlu duruma sokmuştur."

3 | savcının söyleyemedikleri

Askeri Savcı'nın iddianamesi, Türkeş'in başında bulunduğu 587 kişilik bir sanık kadrosunu, Türkiye'deki faşist hareketin tek temsilcisi ve 12 Eylül öncesinde ülkede hüküm süren sağ terörün tek sorumlusu olarak gösterme çabası içinde kaleme alınmıştır.

975 sayfalık iddianamenin okunmasından çıkartılabilecek özet şudur:

"Günümüzde 9 Işıkcılığa varan milliyetçi-ülkücü düşüncenin örgütlenmesi, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde uç veren pan-türkizm, pan-turanizm akımlarına dayanmaktadır. Ancak, gerek Osmanlı döneminde, gerekse Türkiye Cumhuriyeti döneminde bu akımlar güç kazanamamış, sürekli küçük bir azınlığın tutkusu halinde kalmıştır. Atatürk bu akımların tehlikesine ve yanlışlığına dikkati çekmiş, 1944'de Türkeş'in de dahil bulunduğu bir grup türkçü adalete teslim edilmiş, ancak delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştır. 60'lı yılların sonuna kadar da bu akımlar toplumda bir etkinlik kazanma olanağı bulamamıştır.

"Ancak aşırı solcu unsurların 1961 Anayasası'nın getirdiği hak ve özgürlüklerden yararlanarak üniversite gençliği,

işçi, köylü, memur ve çeşitli meslek gruplarından hızla örgütlenerek gruplar oluşturmaya ve görüşlerini geniş kitlelere benimsetme çabalarına yönelmeleri, bir aksiyon olarak zaten varolan sağ kanatta da bazı gelişmelere, gruplaşmalara ve yasa dışı oluşumlara neden olmuştur."

Böylece, Türkiye'de MHP ve Ülküci kuruluşlarla sınırlanan faşist hareketin örgütlenme ve silahlanmaya geçmesinin sorumluluğu da, Türkiye solu'nun sırtına yıkılmış; ayrıca, MHP'yi teşvik eden, besleyen, destekleyen sermaye çevrelerine ve bugün cuntanın kadrolarını oluşturan ordu şeflerine hiç değinilmeden, bu hareketin gelişmesine göz yumduğu için 12 Eylül öncesi politik kadrolar da sorumluluğa ortak edilmiştir:

"İçlerindeki asıl özlemin, demokrasiden uzak faşist bir devlet düzeni kurmak olduğunun sezilememesi, çeşitli politik çirkin oyunlarla sırf iktidar olabilmek için bu görüş yanlılarına hoş görünülüp ödün verilmesi, Millî Güvenlik Konseyi'nin görüşleri ve kabulleri doğrultusunda yasal yönlerden olmasa bile, gerek tarih ve gerek kamu vicdanı önünde bu politikacıları, iktidar olup devlete egemen olamayanları, ayrıca ülkenin 12 Eylül öncesindeki duruma gelmesinde büyük küçük rol alan herkesi suçlu duruma sokmuştur."

Askeri Savcı, iddianamesine bilimsel bir derinlik kazandırmak çabasıyla olsa gerek, "genelde tarihi süreç içinde benzer fikir akımlarının gelişimi" bölümünde, İtalyan ve Alman faşist hareketlerini incelerken, faşizmin gelişiminde sermaye çevrelerinin rolü üzerine doğru yaklaşımlar getirmektedir: "Savaş sonrası İtalya'da örgütlenen ve güçlenen işçilere karşı denetimin ellerinden çıkmasından korkan başta sanayici ve armatörler, örgütlenme gereksinimini duyarak genel sanayi konfederasyonunu oluşturdular. Ancak zorunlu maddi güce olan ihtiyaçları nedeniyle Mussolini'nin *fascio*'larından yararlanarak karşılıklı olarak birbirlerini desteklemeye karar verdiler..." (.....) "Almanya'da ise, yine sa-

vaş sonrası çalışanların örgütlenmesi, İtalya'ya oranla daha güçlü büyük sermayenin çıkarlarıyla bağdaşmamakta idi. Krupp'un 'biz burada sadece, ekmeğini yediği patronuna karşı ta içinden minnet duyan sadık işçiler isteriz,' cümlesindeki görüşü paralelinde olan Alman sermayedarları, daha fazla ödün vermemek için bazı gruplara maddi yardımda bulunurlar ve bunlardan biri de Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi adı altında güçlenerek başına Adolf Hitler geçer..."

Ya Türkiye'de...

Askeri Savcı, Türkiye işçi sınıfının, emekçi kitlelerin sermaye sömürüsü karşısında örgütlenmesinin kapitalist kesimde yarattığı tepkilerden, buna karşı önlem alabilmek için ta 60'lı yılların başından beri yürüttüğü çabalardan hiç söz etmemektedir. Yukarıda da belirtildiği gibi, kitlelerin 1961 Anayasası'nın sağladığı hak ve özgürlüklerden yararlanarak örgütlenmesini, "aşırı sol unsurlar"ın bu hakları istismar etmesi gibi ortaya koymakta, MHP'nin örgütlenmesini de bunun karşısında adeta "doğal tepki" niteliğinde gösterme çabalamaktadır.

Oysa "şiddet", "terör" unsurlarının Türkiye'de uzun bir geçmişi vardır. Osmanlı Devleti'nin son yıllarında ilk işçi örgütlenmeleri tamamen "yardımlaşma ve dayanışma dernekleri" düzeyinde iken bile, yükselen Türk burjuvazisinin temsilcisi pan-türkist, pan-turanist İttihatçıların kanlı terörüyle ezilmiştir. Aynı İttihatçı terördür ki, "devleti koruma ve kurtarma" adına tarihin en yüz kızartıcı terör olaylarından biri olan "Ermeni Cankırımı"nyı yapacak kadar azgınlaştırılmıştır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı ve onu izleyen Cumhuriyet'in kuruluş yıllarında da aynı "terör" söz konusudur. Bu kez, sınıfsal olarak, palazlanan Türk burjuvazisiyle toprak ağalığının ittifakını temsil eden ve ideolojik olarak türkçülüğün daha "batılılaştırılmış" versiyonuna dayanan kemalizm sahnedir. Osmanlı paşalarının yeni yetme Türk burjuvalarıyla

ve toprak ağalarıyla çıkar ittifakına dayanan kemalist iktidar, kanlı devlet terörünü, henüz işçi ve köylü kitlelerinin mutlak fiili desteğine muhtaç olduğu bir sırada, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının alçakça katledilmesi ve halk gerillalarının kirli provokasyon ve komplolarla tasfiye edilmesiyle başlatmıştır. İzmir İktisat Kongresi'yle iplerini tamamen sermayeye teslim eden kemalistler, aynı yıllarda İtalya'da, daha sonra Almanya'da boy veren faşist hareketlerden aldıkları ilhamlarla, tüm halk güçlerine karşı "Türkçü cihad" açmışlardır. Lozan'da ulusal hakları inkar edilen Kürt halkına karşı 1925'te topyekun saldırıya geçilmiştir. Bu saldırıya paralel olarak, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin son örgütlenme ve mücadele olanakları da ellerinden alınmış, "devlet terörü"ne dayanan kemalist diktatörlük kurulmuştur.

1946'ya kadar "tek parti" rejimi biçiminde süren bu diktatörlük, 1946'dan 1960'a kadarki dönemde de, "çok partili" görüntü altında, sürdürülmüştür. Değişen, sadece, iktidardaki egemen sınıflar koalisyonunun iç dengeleridir. Emperyalizmle işbirliğinden aldığı güçle burjuvazinin bu koalisyondaki ağırlığı daha da artmış, ama işçi sınıfının ve Kürt halkının üstündeki baskı zerre kadar azaltılmamıştır. Üstelik daha önce halk güçlerinin karşısında yerli burjuvazi ile toprak ağalığının ittifakı varken, 50'li yıllardan itibaren buna tüm dünya halklarının jandarması olmaya adaylık koyan ABD emperyalizmi eklenmiştir. NATO'suyla, CENTO'suyla, AID'siyle Türkiye'nin tüm hayat damarlarını kontrol altına alan ABD emperyalizmi, "hürriyetleri savunma" adına Türkiye halklarının özgürlüklerini "devlet terörü"nü'nün boy hedefi yapmıştır.

Askeri Savcı'nın iddianamesinde bunlardan hiç bahis yoktur.

Cumhuriyet döneminin türkçülük akımı, askeri savcının ileri sürdüğü gibi, gerçekten bir avuç sapığın gelip geçici hevesleri midir? Yoksa, Türk burjuvazisinin, Jön Türkler'le, İt-

tihatçılar'la başlatıp, kemalistlerle sürdürdüğü, sınıfsal temeli olan bir dünya görüşü müdür?

Kuşkusuz ikincisi... Kemalizmin temel ilkeleri sayılan Altı Ok'tan birisi de milliyetçilik değil midir? Milliyetçilik, toplumsal gelişme süreci içerisinde, islamlık ideolojisine karşı Türk burjuvazisinin geliştirdiği ideolojidir. Ama kemalist iktidarın pratiğine bakıldığında, Türk milliyetçiliği, ırkçılık-türkçülük dozajı ağır basan bir milliyetçiliktir.

Kurtuluş Savaşı yıllarında Anadolu'daki diğer milliyetlerin desteğini sağlayabilmek için, Mustafa Kemal, Türk milliyetçiliğinin bu ırkçı ağırlığını bir süre gözlerden saklamayı ustalikle başarabilmiştir. Nitekim Erzurum'a varır varmaz Kürt toprak ağaları, aşiret reisleri, şeyh ve dedelerle ilişki kurmuş, onlara saygılı mektuplar yazmış, 1920'de Büyük Millet Meclisi'ni açarken yaptığı konuşmada, "*Meclis-i âlimizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Kürt, yalnız Laz, yalnız Çerkez değildir. Fakat hepsinden mürekkep anasır-ı islamiyedir...*" diyebilmiştir.

Ama tüm bu halkların ortak mücadelesiyle zafer kazanılır kazanılmaz, Türk olmayan tüm halkların varlığını inkar etmiş, Türk ırkının "*üstün*"lüğü tezini ortaya atmış, "*Ne mutlu Türküm diyene...*", "*Bir Türk dünyaya bedeldir...*", "*Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur...*" sloganlarıyla ırkçı propagandanın malzemesini bizzat hazırlamıştır.

Halen cuntanın zindanlarında bulunan yürekli bilimadamı Dr. İsmail Beşikçi'nin içyüzünü bütün çıplaklığıyla ortaya koyduğu sözümona "*bilimsel*" çalışmalar organize ederek uydurma tarih tezleri ortaya atan da bizzat Mustafa Kemal'in kendisidir.

Emekçi kitleleri ezmek için "*sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitleyiz...*" diyen Mustafa Kemal, Anadolu'da diğer milliyetlerin varlığını "*bilimsel*" olarak da reddettirebilmek için, uydurma göç yolları haritaları çizdirtmiş, tüm dil-

lerin Türk dilinden türediğini ileri süren "*Güneş Dil Teorisi*"-ni icat etmiştir.

Askeri Savcı'nın iddianamesinde, ülkücülüğün geçmişindeki önemli aşamalar olarak zikredilen 1924'te Türk Ocakları'nın açılışı, 1929'da Milli Türk Talebe Birliği'nin kuruluşu, 1933 yılında yapılan kongre sırasında birliğin armasına kurt resmi eklenmesi ve bu armanın üniversite öğrencilerinin şapkalarına da konulması, aslında doğrudan Mustafa Kemal'in direktifleriyle yapılmış şeylerdir.

Askeri savcının Mustafa Kemal'e atfen naklettiği "pan-islamizm yada pan-türkizm siyasasının başarı kazandığı ve bunların dünyanın herhangi bir bölgesinde uygulama alanı bulabildiği tarihte görülmemiştir..." sözlerine gelince, Mustafa Kemal bu sözleri, 1927 yılında Cumhuriyet Halk Partisi Kongresi'nde söylemiştir. Ama savcı eksik alıntı yapmıştır. Sözlerin tamamı şöyledir: "*Efendiler, büyük ve hayali şeyleri yapmadan, yapmış gibi görünmek yüzünden bütün dünyanın husumetini, garazını, kinini bu memleketin ve bu milletin üzerine celbettik. Biz pan-islamizm yapmadık, belki yapıyoruz, yapacağız dedik, düşmanlar da yaptırmamak için biran evvel öldürelim, dediler. Pan-turanizm yapmadık, yaparız, yapıyoruz, yapacağız, dedik. Öldürelim dediler... Biz Türk'üz, tam manasıyla Türk'üz... Herşeyi Türk cephesinde mütalaa etmek, bu realist görüştür...*"

Herşeyi Türk cephesinde mütalaa eden Mustafa Kemal'in bu konuşmasından sonra, türkçülüğün kilometre taşları döşenmeğe devam edilmiştir. Üstelik bu kez, yükselen Hitler ırkçılığından da ilham alınarak...

MHP davasının önde gelen sanıklarından Sadi Somuncuoğlu sorgusunda bunu "savunma" unsuru olarak kullanıyor: "1929 yılında, 1933 yılında, 1935 yılında ve 1940 yılındaki faaliyetleri zararlı göstermek için Atatürk'ün 1927 yılındaki sözü kullanılıyor. Yani Atatürk'ün hakikaten bu bahsedilen çalışmalara karşı olduğunu kabul etsek, 1927 yi-

linda bu sözü söylediğine göre, 1929'da 1933'te, 1935'te, 1940'da dozları daha da artırılarak aynı çalışmalar nasıl sürdürülür? Yani Atatürk'ün kudreti, gücü yetmiyor mu da bunların önüne geçememiş? (...) Bozkurt amblemi 'Kurt' diye geçiyor. Bozkurt, Türk tarihinde bir semboldür. Atatürk'e 'Bozkurt' demişler, kitap yazmış yabancılar. Atatürk devrinde bu bozkurt yeniden sembol olarak canlandırılmış ve 1933 yılında Milli Talebe Birliği'nin armasına konmuş. Eğer 1927 yılında Atatürk'ün söylediği söz, savcılığın söylediği gibi, o çalışmaların yasaklanmasının delili olsa idi, 1933 yılında bozkurt yeniden Türk fikir ve heyecan hayatına Atatürk tarafından konulmamış olurdu." (*Tercüman*, 26.12.1981)

Aynı Somuncuoğlu, ifadesinin 2 Aralık 1981 tarihli *Cumhuriyet*'te yayınlanan bölümünde, "kafatasçılık" konusunda ülkücüleri savunurken Atatürk'ü örnek göstererek şöyle diyor:

"Atatürk de kafatası ölçmüştür. Anıtkabir'de Atatürk'ün eşyalarının bulunduğu müzede, kafatası ölçmekte kullanılan kumpas da vardır..."

7 Eylül 1944'te 23 ırkçı hakkında "gizli cemiyet kurmak" suçundan dava açılmış olması da, kemalist iktidarın ırkçılığa karşı olmasının değil, Nazi Almanyası'nın yenilgisinin kesinleşmesi üzerine uluslararası planda yeni dengelere oynamak hesabından kaynaklanmaktadır.

Türkçülük hareketi, özellikle 1935 yılından sonra nite-lik değiştirerek, Alman Nazizm'inin de etkisiyle "ırkçı-kafatasçı" bir gelişime girmiştir. Mustafa Kemal'in Gençliğe Hitabesi'ndeki "Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur!" ifadesinden cesaretle, Bozkurt, Türk Yurdu, Tanrıdağ, Gökbörü, Orhun, Kürşad, Kızılelma dergileri, Türk milliyetçiliğini, ırk üstünlüğüne, kan temizliğine, kafatası ölçülerine dayandırmaya başlamışlardır.

Sovyetler Birliği'ndeki Asya Türkleriyle birleşerek Turan'ı yaratma hayalini, yayılmacı Alman Nazizmi'nin yamak-

lığını yaparak gerçekleştirebileceklerini uman Türk ırkçıları, Alman-Sovyet Savaşı'nda Hitler ordularını açıkça desteklemişler, hatta Türkeş ve benzerleri resmen Alman ajanlığı yapmışlardır. *Le Drapeau Rouge* Gazetesi'nin 9 Mart 1978 tarihli sayısında açıklanan, III. Reich'in Gizli Polis (Sicherheitsdienst)'inin 9 Ekim 1944 tarihli bir belgesinde sadece Türkeş değil, eski Hava Kuvvetleri Komutanı ve Cumhuriyet Senatosu Başkanı Orgeneral Tekin Arıburnu ile Emekli Albay ve 12 Mart döneminin gözü kanlı Başbakan Yardımcısı Sadi Koçuş da nazi ajanları arasında sayılmaktadır.

Kaldı ki, tek parti yönetiminin her bakımdan kontrolü altında bulunan (unutulmamalı ki, İstanbul ve Ankara savaş yıllarında sıkıyönetim altındadır ve askeriyenin sansürü uygulanmaktadır) bellibaşlı gazeteler de, ateşli bir şekilde, Türkiye'nin Nazi Almanyası'nın yambaşında savaşa girmesinin propagandasını yapmışlardır. Bu yayını yapanlar arasında Peyami Safa, Zeyyad Ebüzziya ve Almanca *Türkische Post* dergisi yazarı Ali İhsan Sabis (Paşa) bulunduğu gibi, kemalizmin saygıdeğer organı Cumhuriyet'in başyazarı ve Atatürkçülüğün başlıca kaleşörü Yunus Nadi de vardır. Bu Hitlerci yazarlar arasında, şimdiki Evren Cuntası'nın uzun süre Kültür Bakanlığı'nı yapan o zamanki Tasvir yazarlarından Cihad Baban'ı da unutmamak gerekir.

Türkçü faşist eğilim, savaş yıllarında bizzat İnönü'nün Başbakanı Saraçoğlu'nun 5 Ağustos 1942 tarihli hükümet programında en güçlü desteğini bulmuştur: "Biz Türküz, türkçüyüz ve daima türkçü kalacağız. Bizim için türkçülük kan meselesi olduğu kadar ve laakal o kadar bir vicdan ve kültür meselesidir. Biz azalan ve azaltan türkçü değil, çoğalan ve çoğaltan türkçüyüz ve her vakit bu istikamette çalışacağız."

Ama demokrasi güçleriyle faşizm arasında dünya çapındaki savaş birincilerden yana gelişince, Nihal Atsız-Sabahatın Ali davasında ırkçılar tarafından çıkartılan olaylar baha-

ne edilerek deşifre olmuş ırkçı elebaşılar hakkında, tıpkı bugünkü MHP davası gibi göstermelik bir dava açılmıştır. Dünyadaki demokrasi güçlerinin desteğini sağlayabilmek için İnönü de bu olayı fırsat sayarak 19 Mayıs 1944 tarihli konuşmasında ırkçılara Cumhuriyet'i yıkıcılıkla suçlayan bir konuşma yapmıştır. Ne var ki, bu dava kısa bir süre sonra beraatle sonuçlanmıştır.

Üstelik de, bu tutuklamalara ve İnönü'nün tavrına rağmen ırkçılar cüretkarlıklarını daha da artırarak sürdürmüşler, 4 Aralık 1945'te, CHP İstanbul Müfettişi Alaattin Tiritoğlu'nun komutası altında demokrat Tan Gazetesi'nin matbaasını ve idarehanesini basarak yerle bir etmişlerdir. Bunu, yine hükümetin teşvik ve himayesiyle ırkçıların 1947 Ankara Üniversitesi baskınları, çeşitli demokrat yayın organlarına saldırılar, 18 Mayıs 1948'de TBMM'de "Komünizmle Mücadele Komisyonu" kurulması izlemiştir.

Tüm bu gelişmeler, hiç kuşkusuz, Türkiye'deki burjuva iktidarının savaş sonrasında "demokratikleşme" ve "hürriyet cephesi"nde yer alma adına, ABD'ye teslim olması olgusundan bağımsız değildir.

Askeri planda yardım anlaşmalarıyla Türk Ordusu tamen ABD kontrolüne terk edilmiş, giderek bu teslimiyet Kore Savaşı'nda binlerce Türkiyeli genci ateş hattına sürme, ardından NATO'ya katılma noktalarına varmıştır.

Ekonomik planda, özellikle savaş yıllarında karaborsacılık, istifçilik, kaçakçılık yoluyla iyice palazlanan Türk burjuvazisi, savaş sona erer ermez ABD sermayesiyle tamamlanmak üzere harekete geçmiş, 1 numaralı kapitalist Vehbi Koç'un ABD'ye giderek Ford'a bağlılık arzetmesi bir dönüm noktası olmuştur.

İdeolojik planda ise, dünya çapında tırmandırılan "soğuk savaş"ın ana silahı "komünizm düşmanlığı", Türkiye'de de sicilli ırkçılar aracılığıyla sahneye konulmuştur. ABD'de-

ki "komünist avı" ve MacChartyism hareketiyle Türkiye'deki anti-komünist kampanya tam bir paralellik içerisinde.

İşte ABD'ye bu askeri, ekonomik, ideolojik ve politik teslimiyet içerisinde ki, sözümona çok partili rejime geçildikten birkaç ay sonra, yeni kurulan sosyalist partiler ve ilerici sendikalar İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatılmış, meydan sadece burjuvazinin ve toprak ağalarının partilerine ve CHP mutemedlerine kurdurtulan sarı sendikalara bırakılmıştır.

1950-1960 arasındaki Demokrat Parti dönemi ise, ABD emperyalizmi güdümündeki faşizan uygulamaların, daha ince yöntemlerle, alabildiğine sürdürüldüğü bir dönemdir. O dönemde bazı türkçü derneklerin kapatılmış olması bir anlam taşımamaktadır, çünkü türkçülüğün elebaşları zaten fiilen iktidardadır, üstelik de dünya gericiliğinin ağababası ABD emperyalizminin tüm direktiflerini harfi harfine uygulamaktadırlar.

1961 Anayasası'nın tanıdığı hak ve özgürlüklerin "aşırı sol" tarafından "istismar edilmesi"ne tepki olarak ülkücü hareketin ortaya çıktığı ileri sürülen döneme gelince:

Bir kere söz konusu olan "aşırı solun hak ve özgürlükleri istismarı değil", 40 yıl süreyle burjuva iktidarları tarafından ayaklar altına alınan hak ve özgürlüklerin kitleler tarafından kullanılmağa başlanmasıdır. Ama bu kullanılmada, iddia edildiğinin aksine, demokrasi ve bağımsızlık güçleri, meşru savunmanın kaçınılmaz hale geldiği 70'li yıllara kadar hiçbir şekilde şiddete başvurmamış, toplantı, gösteri yürüyüşü, grev, yayın gibi tüm demokrasilerde olağan olan mücadele yöntemlerini kullanmışlardır. 1961'de işçilerin büyük Sarayhaneye Mitingi, ertesi yıl Ankara'da işçilerin yalınayak yürüyüşü, yasal siyasal mücadele planında Türkiye İşçi Partisi'nin kurularak Meclis'e 15 milletvekili sokması, Amerikancı sendikacılığa "hayır" diyen devrimci sendikaların DİSK'i kurması, sosyalist gençlerin Fikir Kulüpleri Federas-

yonu'nu kurması, köylü örgütlenmeleri, anti-emperyalist protesto gösterileri hep bu çerçevede içindedir ve bunların hiçbirinde şiddete başvurulmamıştır. Ama, daha MHP ortaya çıkmadan siyasal terörü alabildiğine kullanımları vardır. Bunların arkasında doğrudan doğruya kapitalist kuruluşlar, onların maşası olan türkçü-ırkçı ve ümmetçi gruplar vardır.

İlk şiddet uygulaması, 1962'de İstanbul Beyaz Saray'da TİP'in TCK'nun faşist maddelerinin kaldırılması için düzenlediği toplantının sağcılar tarafından basılmasıyla başlamış, bunu çeşitli yerlerde TİP lokallerinin basılması izlemiştir. Ülkücü Hareket'in ilk çekirdekleri sayılabilecek "Kuvvayi Milliyeci" gruplar, 1966'da sosyalist gençlere sokaklarda saldırmaya başlamıştır.

Fakat daha da önemlisi, "terör"ün, 1965'te devlet eliyle uygulanmağa başlaması olmuştur. Başkan Johnson'un koltuğu altında çektiği fotoğrafla yürüttüğü kampanya sonunda tepeden inme AP Genel Başkanlığı'na gelen Demirel'in başbakan yardımcısı olmasından hemen sonra, 10 Mart 1965'te devlet kuvvetleri Zonguldak'ta direniş yapan işçilere kurşun sıkılmış, iki madenciyi öldürmüştür.

Tüm bu saldırıların arkasında, işçi sınıfının sendikal ve siyasal planda bağımsız örgütlenmesinden tedirgin olan sermaye vardır. Patronlar, Ticaret Odası, Sanayi Odası, Odalar Birliği, Türkiye Çiftçi Teşekkülleri Federasyonu, İşveren Sendikaları Konfederasyonu aracılığıyla bir yandan siyasal iktidarlara kendi çıkarları doğrultusunda kanun ve kararname dikte ettirirken, öte yandan sokağı fethetmek için de, el altından sağcı grupları finanse etmeğe başlamışlardır.

Devrin Sanayi Bakanı Mehmet Turgut —ki halen Cunta Hükümeti'nde de bakandır—, 29 Temmuz 1967'de yaptığı bir konuşmada, "özel sektörü sola karşı mücadeleye" çağırılmış, 1968 Ocak ayında ise Odalar Birliği tarafından, faşizmin ekonomik yönden örgütlenmesini öngören "Sanayi Koruma Tasarısı" hazırlanmıştır. (ANT Sosyalist Dergi, No.57-101)

Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, bu dönemde, sola karşı mücadeleyi ideolojik planda da güçlendirmek üzere, Hacettepe, Ortadoğu ve Robert Kolej gibi kültür üslerinin yanısıra, Türk-Amerikan Araştırma Merkezi, Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti, Türk Eğitim Vakfı, Field Service, İlim Yayma Cemiyeti, v.b. kurarak bir çok günlük gazete ve haftalık dergiyi yayın hayatına sokmuşlardır.

Bâbîâlîde Sabah, İttihat, Bugün gibi gazeteler, açıkça "Endonezya Kıyımı"nın Türkiye'de de tekrarlanması için provokasyonlara girişmişlerdir.

OYAK tuzağıyla ordu subaylarının kapitalist sınıfa kaynaştırılmasına paralel olarak, yüksek ordu komutanları da "sola karşı cihad"a aktif olarak katılmağa başlamışlardır. Nitekim 22 Haziran 1966'da Genelkurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural bir genelgeyle tüm ordu birliklerine *Komünizmle Mücadele Elkitabı* dağıttırıştır. Bunu, daha sonra Tural'ın Ocak 1967'de yayınladığı *Emirname* izlemiştir. Türkiye'de "komünist ihtilal hazırlandığı" ileri sürülen Emirname'de, "ordunun başında bulunan bir generalin —yani Tural'ın— tüm bu kötülükleri bir anda temizlemeğe muktadir olduğu", açıklanmıştır. (*ANT Sosyalist Dergi*, No.1, 3.I.1967)

Faşist güçlere büyük cüret veren bu Emirname, zamanın Başbakanı Demirel tarafından "komünizmi kötüleyen, telin eden her gayret Türk Anayasası ve hukuk düzenine uygun demektir. Tural'ı tasvip ediyorum," diye onaylanmıştır. Bugün Türk faşist hareketinin başı olarak yargılanan Türkeş ise, o zaman, sadece destekçi durumundadır ve Tural'ın bu Emirnamesi üzerine "Türk Silahlı Kuvvetlerinin, yıkıcı ve ayırıcı zararlı akımlara karşı uyarılmasını öngören her faaliyeti yerindedir..." diyerek üstten gelen direktife selam durmaktadır. (*ANT Sosyalist Dergi*, No. 5 - 31 Ocak 1967)

Hemen altını çizelim:

Tural'ın bu talimat ve emirnamelerinin tüm orduda uygulandığı yıllarda Cunta Şefi Evren Ordu Kurmay Başkanlığı,

ğ, cunta üyeleri Ersin Milli İstihbarat Teşkilatı Başkanlığı, Şahinkaya Üs Komutanlığı, Tümer Filo Komutanlığı, Celasun Ordu Topçu Komutanlığı, Başbakan Ulusu ise Donanma Harekat Başkanlığı görevindedir... Ve Tural'ın emirnamelerinin daha sonra yürürlükten kaldırıldığını gösterir hiçbir belge de yoktur.

Bugün faşist hareketin sanıkları olarak yargılanan maşalara gelince:

Türkeş, 27 Mayıs Darbesi'nden sonra faşist yönetimi kısa yoldan kurma amacıyla giriştiği saray entrikalarında yenik düşüp sürgün edildikten sonra, 1963'te Türkiye'ye döner dönmez Talat Aydemir'in darbe hareketine sızmağa çalışmış, ancak "faşist" düşünceleri nedeniyle dışlanınca 21 Mayıs Darbesi'ni açıkça ihbar etmiştir.

Bir süre hapis yattıktan sonra serbest kalan Türkeş, bu kez şansını parlamenter mücadele alanında denemeyi kararlaştırarak CKMP'yi ele geçirmiştir. Türkeş'in parlamenter mücadele alanından parlamento dışı alanlara kaymasına yeşil ışık yakan, bir yandan sermaye örgütleri, öte yandan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Cemal Tural'dır. Demokratik güçlerin yasal planda, parlamentoda, basında kazandığı nitel ağırlıkla başedemeyen sağ kanat "sola karşı fiilen mücadele" fetvasını alınca, hızla çeşitli örgütlenmelere girmiştir.

Terör örgütlenmesi ise, MTTB'ye bağlı olarak kurulan komando kamplarıyla başlamıştır. 19 Ağustos 1968 tarihli gazetelerde yayınlanan bir demecinde Türkeş açıkça, "komünistler memleketi sahipsiz sanıp da sokak hakimiyetini kuramazlar. Onların anlayacağı dilden konuşacak memleketçi, milliyetçi çocuklar vardır. Bunun için gençlerimizi mücadeleciler olarak yetiştiriyoruz," demiştir. Ve ilk olarak *ANT Dergisi*, 3 Eylül 1968 tarihli sayısında, Ankara-Eskişehir yolunun 25. kilometresinde Emekli Albay Reşat Gökman'ın komutasında kurulan bir komando kampının varlığını fotoğraflarıyla kamuoyuna açıklamıştır.

Ancak daha sonra MTTB'nin "ümmeççi" kanadın kont-rolu altına girmesi üzerine, MHP komandoları Ülku Ocakları içerisinde örgütlenmeğe başlamıştır.

Ama sola karşı terörün ağırlığı o tarihlerde hâlâ AP'nin yönetimindeki devlet kuvvetlerindedir. 1968'de üniversite gençliğinin İstanbul'da ABD 6. Filosu'nun ziyaretini protesto etmesi üzerine polis birlikleri gece yarısı Teknik Üniversite Öğrenci Yurdu'na saldırtılmış, Vedat Demircioğlu üst kat-tan atılarak öldürülmüş, yüzlerce genç yaralanmıştır. Bundan sonra Türkiye çapında solcu-öğrenci avı başlatılmış, bir çok genç resmen polis kurşunlarıyla katledilmiştir.

Bunu bir yıl sonra, yine ABD 6. Filosu'na karşı pasif yürüyüş yapan işçilere ve üniversiteli gençlere, önceden pro-voke edilmiş, silahlandırılmış ırkçı-ümmeççi grupların orga-nize "Kanlı Pazar" saldırısı izlemiş, iki kişi öldürülerek yüz-lercesi yaralanmıştır.

Ayrıca çeşitli öğrenci yurtlarında ve fakültelerde üs-le-nen sağcı terör grupları, ilerici öğrenci liderlerini tek tek pu-suya düşürerek katletmeye başlamışlardır.

1970'de Sendikalar Kanunu'nun işçi haklarını ayaklar altına alacak biçimde değiştirilmese girişimine karşı İstan-bul-Kocaeli işçilerinin direnişi karşısında da polis kuvvetleri ve ordu çıkartılmış, üç işçi şehit edilmiş, yüzlercesi yaralan-mış, daha sonra ilan edilen sıkıyönetimle işkence ve zulüm pratiğe geçirilmiştir.

İşte Türkiye'de faşist terörün tırmanışı!..

ABD emperyalizmiyle, yerli sermayesiyle, toprak ağala-ryla, ordu komutanlarıyla, hükümet üyeleriyle birlikte azdı-rılan sağ terörün içinde MHP ve ülkücüler sadece bir unsur-dur. Başlı çekenler Tural'lar, Demirel'ler, Koç'lar, Tanman'-lardır...

Tural Emirname'sinin uygulayıcısı Evren'ler, Ersin'ler, Şahinkaya'lar, Celasun'lar, Tümer'lerdir...

Ama bütün bu teröre rağmen, anti-emperyalist ve de-

mokratik güçlerin direnişini ezemeyen ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri, 12 Mart 1971 Muhtırası'yla, parlamen-ter rejimden, askerin ağırlık kazandığı yarı-parlamenter reji-me geçmişler, Türkiye'yi iki yıl süreyle fiilen sıkıyönetim komutanlarının eline teslim etmişlerdir.

İki yıllık dönemde tüm sol, demokrat, ilerici unsurlar, "terör"le uzaktan yakından ilgileri olmadığı halde zıندان-lardan, işkence tezgahlarından, askeri mahkemelerden geçi-rilirken, iyice palazlanan MHP komandolarının kılma dahi dokunulmamıştır.

Ve bu dönemde sahneye yeni bir terör örgütü çıkmıştır: Kontr-Gerilla...

Dönem, Evren'in Askeri Teftiş Kurulu Başkanı, Ersin'-in MİT Genel Sekreteri, Şahinkaya'nın Hava Kuvvetleri Ko-mutan Yardımcısı, Tümer'in Donanma Eğitim Komutanı, Celasun'un ise Genelkurmay Lojistik Dairesi Başkanı olduk-ları dönemdir.

Kontr-gerilla'nın MHP komandolarıyla da işbirliği ya-parak yürüttüğü insan avı, işkenceler dümleinin malumudur. Türkeş, hapishaneden MGK Başkanı Orgeneral Evren'e gön-derdiği birinci mektupta zaten açıkça söylüyor: "12 Mart sıkıyönetim mahkemeleri, devlete ve millete ait her kıymeti yıkmak ihanetine ulaşan yüzlerce insanı mahkum etti; bun-ların içinde bir tek milliyetçi yoktu. Şüphesiz ki, bu gerçe-ğin apaçık ifade ettiği ciddi bir mana vardır."

Kontr-gerilla nedir?

Emekli Albay Avukat Emin Değer'in "CIA, Kontr-ge-rilla ve Türkiye" adlı kitabında, kontr-gerillanın illegal bir örgüt olduğu, Genelkurmay bünyesi içinde Özel Harp Daire-si tarafından yönetildiği, bu dairenin Ankara'da ABD Aske-ri Yardım Heyeti ile aynı binada bulunduğu, bu örgütteki subayların eğitiminin Panama Kanalı'nda ABD generalleri-nin yönetimindeki Anti-Gerilla Okulu'nda yapıldığı açıklan-mıştır. Kontr-gerilla, 12 Mart döneminde tutuklanan de-

mokratlara işkenceleri İstanbul'da Ziver Bey Köşkü'nde yürütmüştür. O zamanki 1. Ordu Karargahı Denetleme Kurulu Başkanı Ünlütürk'ün açıkladığına göre, bu merkezi sık sık ziyaret edenler arasında, halen cuntanın 2 numaralı adamı olan o zamanki MİT Müsteşarı Nurettin Ersin de vardır.

Dönemin Cumhurbaşkanı Sunay'dan bizzat Türkeş'e kadar birçok kişi, "ülkücülerin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduklarını", söylemişlerdir. (*Cumhuriyet*, 13.11.1980).

CHP Erzurum Senatörü Niyazi Ünsal da 30 Ocak 1978'de Millet Meclisi'nde yaptığı konuşmada, kontr-gerillanın "Seferberlik Tetkik Kurulu" adı altında da faaliyet gösterdiğini açıklamıştır. Eski Başbakan Bülent Ecevit bile, 1973 seçim kampanyası sırasında Giresun'da yaptığı konuşmada açıkça şöyle demiştir: "12 Mart sonrası dönemde, adı sanı ortaya çıkan ve soruşturmaların hukukiliğine de insaniliğine de gölge düşüren Kontrgerilla adlı örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmamıştır. Bu örtü kaldırılmadıkça, bundan böyle normal rejime tam dönüşü engelleme, yeni karışıklıklar, bunalımlar çıkartma, ortalığı karıştırıcı haberler yayma yönünde görülecek her hareket, adı geçen örgüt veya resmi kişi veya örgütlerin yeni birtakım karanlık roller oynamakta oldukları ihtimalini hatıra getirecektir".

Kontr-gerillanın, Kıbrıs Harekatı'ndan sonra Lefkoşe'de de üslendiği, "Bayraktarlık" adı altında faaliyet gösteren bu merkezin Türkiye'de cinayet işleyen MHP komandolarına gizlenme olanağı sağladığı, ordudaki subayların ülkücülerle el altından silah verdiği basında açıklanmıştır.

Tüm bunlar olurken ve kamuoyuna açıklanırken, Evren ve Ersin, bu iddiaları incelettirebilecek ve sorumluları hakkında en azından disiplin uygulaması yaptırabilecek yetkilere sahiptirler. Ama hiçbir şey yapılmamış, ancak darbenin ortamı yeterince hazırlandıktan sonra "kanatlar üstü" pozisyona çekilip, bir avuç maşa "yasak savma" kabilinden bir iddianameyle mahkeme önüne getirilmiştir.

İddianamede, MHP Genel Merkez binasında ele geçen *Özel Notlar* başlıklı bir yazıdan şu alıntı yapılmaktadır: "Silahlı Kuvvetler'den geniş ölçüde faydalanmak mümkündür ve gereklidir. İşadamlarında veya sermaye çevrelerinde büyük ilgi vardır. 'Bizi koruyan Türkeş'in adamlarıdır' demektedirler".

Bir başka bölümde ise, "...silahlanma faaliyetlerinin 1975-76 döneminde hızla tabanca edinme şekline dönüştüğü, bu devrenin büyük çaplı ve çok mermili tabancaların teminiyle gelişimini tamamladığı, silahlanmanın daha sonra dinamit, el bombası ve makinalı tabancalara ulaşan gelişim gösterdiği saptanmıştır," denilmektedir.

Ashında iki bölüm birbirini tamamlayıcıdır. Böylesine kapsamlı bir silahlanma, ya ordu depolarından kaçırılan malzeme ile, yada parababalarından sağlanan fonlar kullanılarak silah kaçakçılarından satın alınmak suretiyle gerçekleştirilebilir.

Ama, MHP Davası'nın sanık sandalyesinde büyük parababalarından ve subaylardan kimse yoktur. İddianamede "Maddi kaynaklar" başlıklı bölümde birçok tanınmış sanayici, işadamı ve tüccarın, MHP'ye maddi yatırımlarda bulunduğu belirtilerek isim listesi de verilmektedir. Bu listede TÜSİAD Başkanı Ali Koçman, Odalar Birliği Başkanı Mehmet Yazar, İstanbul Sanayi Odası Başkanı Şaban Çavuşoğlu, İstanbul Ticaret Odası Başkanı Nuh Kuşçulu, İstanbul Sanayi Odası Başkanı İbrahim Bodur, TÜSİAD eski başkanlarından Feyyaz Berker, Has Holding'ten Mete Has'ın isimleri vardır. Örneğin 12 Mart'ın kontr-gerillacı generallerinden Faik Türyn, AP milletvekilliğinden sonra Umumi Mağazalar TAŞ İdare Meclisi üyeliğini de üstlenmiş ve bu şirketin kasasından ülkücü örgütlere "temsil tahsisatı" adı altında 3 milyon 90 bin liralık ödeme yaptırmıştır. (*Cumhuriyet*, 29 Kasım 1980).

Ne var ki, Almanya'da ve İtalya'da faşist hareketi kapi-

talistlerin beslediğini doğru olarak tesbit eden Askeri Savcı, Türkiye'ye gelince, eldeki bir sürü kanıtı rağmen, şamaroglanı olarak seçilen film yapımcısı Berker İnanoğlu dışında hiçbir kapitalisti sanık sandalyesine oturtmamıştır.

Oturması da mümkün değildir... Çünkü elbirliğiyle oluşturulan sanayici-asker kompleksinde generallerle kapitalistler çıkar birliği halindedirler... Savaş sanayiini, ABD emperyalizminden de destek olarak birlikte oluşturma hesapları içindedirler... Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı, Kara Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı, Donanma Vakfı aracılığıyla ırkçı-şoven duyguları körükleyerek emekçi halk kitlelerini "savunmayı güçlendirme" paravanası altında birlikte soy-maktadırlar...

MHP'nin Ordu ile ilişkileri konusunda iddianamede şöyle denilmektedir: "MHP genel merkez binasında yapılan aramalarda, tüm kamu görevlileri hakkında olduğu gibi, Silahlı Kuvvetlerin değişik kademelerinde görevli personel hakkında da durum, tutum ve yazanın ölçülerine göre siyasal görüşleri hakkında verilen bilgileri içeren rapor ve benzeri yazılar ele geçmiştir. Bunun dışında Silahlı Kuvvetler'in değişik kesim ve yörelerinde görevli personel tarafından MHP'ye ve çoğunlukla Alparslan Türkeş'in şahsına mektup, not, rapor ve benzeri yazılı belgeler gönderilmiştir". Ancak Askeri Savcı, Ordu ile ve MİT'le ilişkileri gösteren belgeleri ya iddianameye koymamış veya "sakıncalı" kısımları sansürlereyrek koymuştur.

Hele 1978 sonundan 12 Eylül 1980'e kadar iki yıl süreye Türkiye'nin tüm önemli merkezleri, sıkıyönetim aracılığıyla, bugünkü cunta şeflerinin fiili yönetimi altındayken MHP hakkında hiçbir ciddi kovuşturmayla geçilmemesi, göstermelik olarak yakalanan Mehmet Ali Ağca gibi birkaç azınlığın ise askeri hapisanelerden kaçırılması, MHP'nin bizzat "Kemalist Generaller" tarafından hangi hesaplar adına kullanıldığının inkar kabul etmez kanıtıdır.

Ama MHP'yi besleyen kapitalistler gibi, onunla işbirliği yapan ordu mensupları da askeri savcılık tarafından sanık sandalyesine oturtulmamıştır. Maşalar Mahkeme önünde yargılanırken, daha önce maşaları kullananlar, şimdi onları yargılayanların ipelerini çekmektedirler.

Ama bu göstermelik "MHP Davası"nın 587 sanığının çoğunun mahkum olacakları da kuşkuludur. Çünkü dava öylesine tezgahlanmıştır ki, herşeyden önce yapılan maddi hatalarla daha ilk duruşmalarda, MHP sanıklarına "hakkı çıkış"lar yapma ve havayı kendi lehlerine çevirme olanağı verilmiştir. Bunun en somut örneklerinden biri, iddianamede CHP Senatörü Niyazi Ünsal'ın sıfatının "MHP Senatörü" olarak geçirilmesidir.

Bu konuda sanıklarla savcılar arasında başlayan çatışma öyle noktaya gelmiştir ki, mahkeme heyeti çekilmek zorunda kalmış, sonra bir generalin başkanlığında duruşmalar yeniden başlatılmıştır.

Kaldı ki, faşizm adına "faşist"leri yargılama komedisi, sadece biçim yönünden değil, öz bakımından da fiyasko vermeye mahkumdur. Nitekim, daha ilk sorgusunda, davanın 1 numaralı sanığı Alparslan Türkeş, ideolojik ve politik bakımdan kendisinin ve partisinin Evren Cuntası'yla aynı yerde olduğunu ilan etmiştir:

"12 Eylül Harekatı'nın Orgeneral Evren tarafından açıklanan gerekçesindeki ana tesbit ve teşhisler bizim tesbit ve teşhislerimizdir. Bizler burada düşünce ve siyasetimizle, hatta daha çok düşüncemizden dolayı yargılanıyoruz. Bir taraftan ekran ve mikrofonlarda bir askeri müdahalenin meşruiyet mesnedi olarak bizim teşhis, tesbit ve fikirlerimiz tekrarlanırken, bir taraftan da biz burada niçin milliyetçi olduğunuz mantığı içinde yargılanıyoruz. Orgeneral Evren 'biz gelmesek onlar gelecekti' diyor. Ben de diyorum ki 'biz olmasaydık belki de Türk Silahlı Kuvvetleri'nin zaruri, meşru ve kurtarıcı olabilecek müdahalesi çok geç kalmış olacaktı

ve beyler, sizler bugünkü şartlarda, bu rütbe ve üniformalarla bu bayrak altında bizleri yargılamak imkanını bulamaya caktınız". (Tercüman, 28.11.1981)

Parti'nin iki numaralı adamı, Genel Başkan Yardımcısı Ağâh Oktay Güner de, MHP'nin programıyla Evren Cuntası'nın uygulamaları arasındaki paralellğe dikkati çekmiştir:

"Sayın Devlet Başkanı'nın konuşmalarını incelediğimiz zaman, Anayasa'dan en küçük hukuki düzenlemeye kadar temel endişenin icrayı güçlendirmek olduğunu görüyoruz. Bu hükümet döneminde bizim siyasi fikirlerimizin büyük bir bölümü uygulama şansına kavuşmuştur. Hükümet kurulduktan sonra getirdiği yedi önemli iktisadi karar vardır. Bunların hepsinin fikir babası biziz. Şimdi, ekonomide savunduğu bu fikirleri 12 Eylül'den bu yana teker teker kurumlaşan, memleketin kurtulması için genel siyasi tercihi güçlü devlet ilkesine bugünkü iktidarın uyduğu, dolayısıyla fikirleri iktidar, kendileri tutuklu siyasi kadro dünya siyaset tarihinde maalesef yalnızca bizden ibarettir." (Tercüman, 2 Aralık 1981)

Evet, bu savunmadan sonra cunta yargıçlarının da yapacağı bir şey kalmamış ve "faşist parti"nin 2 numaralı adamını Evren Cuntası'na ilham ettiği fikirlerin bedeli olarak tahliye etmiştir!

Aslında içeride kalanların da, niçin içeride tutuldukları belli değildir...

Bu ciddiyetsizliği, davanın 3 numaralı sanığı, Sadi Somuncuoğlu gayet net ortaya koymaktadır:

"MHP Genel İdare Kurulu 37 kişiden meydana gelmektedir. Bu 37 kişinin 14 tanesi şu anda tutukludur. Geri kalanı serbesttir. Bir kısmının hiç tutuklanması cihetine gidilmemiş, bir kısmı tahkikat sırasında savcılıkça serbest bırakılmış, bir kısmı da, duruşmalar başladıktan sonra tahliye edilmiştir. Öyle anlaşılıyor ki, 'çete' diye tarif edilen MHP Genel Kurulu'nun üçte ikisinin dışarıda bulunmasıyla, bu iddianın ciddiyeti kalmamaktadır". (Tercüman, 8 Ocak 1982)

Somuncuoğlu'nun bu çıkışından sonraki duruşmalarda başka tahliyeler de olmuş, bu "faşist çete"nin elebaşılardan içeride Türkeş dahil sadece 6 kişi kalmıştır.

MHP'nin yurtdışı çetelerine gelince... Kılına dahi dokunulmamıştır. Yurt dışındaki Türk diplomatik misyonları ülkücülerle yine içli dışlıdır. Ülkücülerin yurt dışındaki en üst örgütü tantanalı kongreler yapmaktadır. Cuntanın yurt dışındaki "Ermeni terörü", "Kanı bozukların ihaneti" provokasyonlarıyla yürüttüğü kampanyaların kitle desteğini yine türkçü-ülkücüler sağlamaktadır.

Buna karşılık, aynı cuntanın savcılarını çeşitli demokratik kesimlerden, siyasal partilerden, sendikalardan, derneklerden, basın ve sanat çevrelerinden her gün yüzlerce kişiyi tutuklatmakta, işkenceden geçirtmekte, birkaç yüz "faşist çete" mensubuna karşılık, 50 binden fazla ilericiyi askeri mahkemelerde yargılamakta, 220 "faşist çete" mensubuna karşılık, 4 binden fazla devrimcinin idamını talep etmektedir.

Aslında MHP Davası'nda faşist hareket yargılanmamakta, faşist askeri dikta demokrasi güçlerini tasfiye edebilmek ve dünya kamuoyunda faşist damgası yemekten kendini kurtarmak için "faşizmi yargılama" şovu yapmaktadır!

Şov'un baş aktörü Alparslan Türkeş, bu yargılamanın tutarsızlığını Cunta Şefi Evren'e yazdığı mektuplarda şöyle ortaya koymaktadır:

"Sayın Orgeneralim,

"Kamuoyuna açık olması zaruri olan mahkeme, bir siyasi hareketle birlikte, ister istemez bir fikir hareketini, milletimizin tamamına yakın kısmının tabii olarak, tarihi ve sosyal yapısı icabı, içinde bulunduğumuz bir düşünce ve ruh yapısını da yargılamak zorunda kalacaktır. Bu düşünce ve ruh yapısı, zat-ı âlinizin 12 Eylül günü ve daha sonraları vezir bir şekilde ortaya koyduğunuz milliyetçi, Atatürkçü görüş ve ilkelerdir.

"İzninizle ifade etmek isterim ki, 12 Mart hareketini

bir kısım siyasi parti ve çevreler yıllarca yerden yere vururken, ancak biz ve bizim milliyetçiler sonuna kadar savunduk. Sizin hareketiniz için de böyle olacaktır."

Gerçekten de cuntanın iki yıllık icraatı, cunta generaleriyle eski silah arkadaşları Türkeş arasında ideolojik bir fark bulunmadığını göstermiştir. İki de kemalizm platformunda emperyalizmin ve yerli işbirlikçisi burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadır.

Ülkücüler "türkçü-ırkçılık"tan yargılanırken, kemalist Evren vatandaşları "damarlarında Türk kanı taşıyanlar-taşımayanlar" diye ikiye ayırmakta, Atatürk'ün "Ne mutlu Türküm diyene!" vecizesini dilinden düşürmemekte, Kürt halkının seçkin evlatlarına kan kusturmakta, kurşunlatmaktadır.

Buna rağmen, faşizmin sınıfsal dayanağını kavrayamayan ve Türk faşist hareketinin ideolojisi türkçülüğün kemalizmden kaynaklandığını göremeyen safdiller, "kemalizmin faşizmi yargıladığı" yanlısı içinde bu davanın sonucuna bel bağlamaktadırlar...

MHP davası belki cuntayı "aklamak" için birkaç mahkumiyetle sonuçlanabilir. Ama...

Faşizmin yargılanması demek, sadece MHP'nin değil, MHP'yle birlikte faşist askeri cuntanın da, onları Türkiye halklarının başına bela eden işbirlikçi kapitalistlerin de, kemalist etiketli tüm faşistlerin de sanık sandalyesine oturtulması demektir...

Bunu yapacak olan ise, cuntanın askeri savcıları değil, işçi sınıfının önderliğinde kurulacak olan devrimci demokratik halk iktidarındır.

Türkiye'deki faşist askeri cuntanın kendi gerçek çehresini dünya kamuoyundan gizleyebilmek için başvurduğu silahlardan biri de, hiç kuşkusuz, "MHP ve Ülkücü Kuruluşlar" davası olmuştur. İyi niyetli, demokrat karakterli, fakat sorunların derinine inebilecek bilinç ve çözümlene yeteneğinden yoksun çevrelerde bile bu dava, "Kemalizm'in faşizmi yargılaması" şeklinde algılanmıştır. Hatta sol örgütler arasında cuntayı "gerçekçi çizgiler" de içeren bir askeri yönetim olarak niteleyen bazıları, MHP davasını halka maletme kampanyaları açmışlardır. Oysa, Türkiye'deki faşist hareket sadece MHP'den ibaret olmadığı gibi, Askeri Savcılık İddianamesi'nde ırkçılık-türkçülük suçlamasının ideolojik kaynağı bizzat kemalizmde yatmaktadır. Ülkücüleri teşvik eden, destekleyenler ise bizzat kapitalistler ve ordu şefleridir. Ama bunlardan hiçbiri sanık sandalyesine oturtulmamış, sadece maşalar mahkemeye çekilerek "faşizmi yargılama" gösterisi tezgahlanmıştır. Daha önce Cuntanın faşist niteliğini sınıfsal temelleriyle ve uluslararası plandaki çıkar bağlarıyla ortaya koyan Info-Türk, bu broşüründe de MHP Davası'nın içyüzünü sergiliyor, faşizmin ancak devrimci demokratik halk iktidarınca yargılabileceğini gösteriyor.